НАРОДНА АРМІЯ

8 лютого, 2018

#6 (5538)

УКРАЇНА САМОТУЖКИ МОДЕРНІЗУЄ ЗЕНІТНЕ РАКЕТНЕ ОЗБРОЄННЯ

Вже за рік підрозділи ППО можуть отримати оновлені ЗРК «Бук-М1» глибокої модернізації

стор. 12

В районі «дебальцівського виступу» тримало оборону угруповання українських військ, яке мало у своєму розпорядженні до 50 танків, 40 одиниць артилерійських систем (зокрема до 15 одиниць реактивних систем залпового вогню — РСЗВ) і налічувало близько 4700 військовослужбовців ЗС України (ще там діяло до 500 бійців від МВС, НГ та СБУ).

Нашим військам протистояло спільне угруповання проросійських бойовиків та кадрових російських підрозділів (до 8600 осіб), які мали безпосередньо в районі Дебальцевого до 120 танків, до 180 артилерійських систем (з них близько 60 одиниць РСЗВ). Вже в ході боїв угруповання бойовиків та російських військ було неодноразово посилене додатковими формуваннями, які противник перекидав на цю ділянку з інших напрямків, а також безпосередньо з території РФ.

Позиція «Балу» під Дебальцевим

ЛЮТНЕВА «СПЕКА» ДЕБАЛЬЦЕВОГО

ТРИ РОКИ ТОМУ В ЦІ ЛЮТНЕВІ ДНІ ТОЧИЛИСЯ ВАЖКІ БОЇ НА ДЕБАЛЬЦІВСЬКОМУ ПЛАЦДАРМІ

Лютий 2015 року. В Мінську лідери країн «нормандської четвірки» намагаються знайти шляхи врегулювання конфлікту на Сході України. В той же час один з них, президент РФ, будь-що хоче мати додаткові аргументи для тиску на Україну. Головним його козирем у цій політичній грі мало стати оточене угруповання українських військ у районі Дебальцевого. Тому, нехтуючи домовленостями про припинення вогню, з оскаженінням гатила по нашим позиціям російська артилерія, повзли на українські укріплення «воєнторгівські» танки та сунули в атаку роти «відпускників». Мета була одна — повністю оточити угруповання наших військ, захопити важливий залізничний вузол та змусити українців підняти білий прапор...

Детальніше про події трирічної давнини розповідають учасники тих боїв.

стор. 6-7

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

ВІДКРИТО ЦЕНТР РЕАГУВАННЯ НА КІБЕРЗАГРОЗИ

Центр реагування на кіберзагрози, який було створено на базі Держспецзв'язку, — практичний механізм завчасного виявлення кіберзагроз та ефективної протидії кібератакам. Про це сказав Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов, відкриваючи Центр реагування на кіберзагрози.

За його словами, Центр реагування на кіберзагрози створено з використанням найкращих світових технологій з кіберзахисту. «Сьогодні ми зробили важливий крок до розбудови національної системи кібербезпеки», — зазначив О. Турчинов, додавши, що вже зараз період реагування на кіберзагрози та сповіщення про них скорочено у десятки разів, йдеться на сайті РНБО України.

Він повідомив, що технологічні можливості Центру дозволяють не лише виявляти кібератаки, а й оперативно попереджати про них, проводити аналіз вразливостей, аномалій, шкідливих програм і вірусів, і негайно реалізовувати заходи протидії.

«Сьогодні принципово змінюється тактика кіберзахисту. Від реагування постфактум, тобто вже після масштабного нанесення шкоди інформаційним ресурсам і системам, як це відбувалося під час останніх кібератак минулого року, ми переходимо до дій на випередження та максимальної локалізації можливих уражень», — зазначив О. Турчинов.

«Для розбудови повного периметру кіберзахисту ще потрібен час і ресурси», — сказав він, додавши, що це завдання неможливо повністю реалізувати без взаємодії приватного сектору з державним. «Це передбачає входження до захищеного контуру суб'єктів критичної інфраструктури, насамперед, галузей енергетики, фінансового, транспортного секторів тощо та розширення системи кіберзахисту на всі регіони України», — підкреслив він.

Секретар РНБО України наголосив, що Центр реагування має стати «ядром національної системи кіберзахисту державних інформаційних ресурсів і критичної інфраструктури України та однією з ключових ланок прийняття оперативних рішень Національним центром кібербезпеки РНБО».

«Дуже важливо, — наголосив О. Турчинов, — що Центр — це технічна платформа взаємодії Держспецзвязку, СБУ, Нацполіції, тобто тих структур, які забезпечують кібербезпеку в країні. Це на порядок підвищує ефективність та оперативність роботи правоохоронних структур з протидії та розслідування кіберзлочинів».

УКРАЇНА НАПОЛЯГАЄ НА РЕФОРМУВАННІ ПРАВА ВЕТО В РАДБЕЗІ ООН

Процес застосування права вето в Раді Безпеки ООН має бути переглянутий задля припинення зловживання цим правом, особливо в питаннях геноциду, злочинів проти людяності та воєнних злочинів.

З такою заявою виступив у вівторок заступник Постійного представника України при ООН Юрій Вітренко під час відкритих дебатів у РБ ООН, повідомляє Укрінформ.

«Наразі питання про застосування вето залишається одним із найбільш суперечливих. Україна належить до групи держав, які підтримують Кодекс поведінки щодо дій Ради Безпеки ООН в питаннях геноциду, злочинів проти людяності та воєнних злочинів, а також французько-мексиканську ініціативу щодо призупинення застосування вето у випадках масових звірств», — заявив представник України.

Водночас, як наголосив дипломат, Україна усвідомлює, що «Радбез без права вето є віддаленою та невизначеною реальністю».

Однак, за його словами, позиція України полягає в тому, що «відповідальні члени міжнародного співтовариства повинні мати можливість запобігти застосуванню вето при розгляді справ, які мають усі ознаки злочинів проти людства та масових звірств».

У цьому зв'язку представник української місії зазначив, що останніми роками неодноразові блокування важливих мирних ініціатив у РБ ООН — дуже часто через позицію Росії — майже зруйнували репутацію Радбезу. «Втім ніколи не пізно припинити зловживання правом вето», — зауважив представник місії України при ООН.

НЕЗАЛЕЖНІ ІНОЗЕМНІ АУДИТОРИ ЗАДОВОЛЕНІ РЕЗУЛЬТАТОМ УПРОВАДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ У МІНОБОРОНИ

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак провів зустріч з іноземним радником від Великої Британії Філом Джонсом та керівником Британської аудиторської компанії Джоном Чесширом. Незалежні іноземні аудитори за підтримки Великої Британії здійснювали огляд виконання рекомендацій щодо вдосконалення внутрішнього аудиту оборонного відомства, наданих за результатом проведеного 2017 року незалежного зовнішнього оцінювання, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

Зокрема іноземні експерти повідомили про значний прогрес і зазначили, що Департамент внутрішнього аудиту Міністерства оборони України впровадив усі рекомендації, надані під час зовнішнього оцінювання.

— Вважаємо, що Міністерство оборони України в плані впровадження міжнародних стандартів у систему внутрішнього аудиту випереджає всі міністерства та відомства, — зазначив Філ Джонс. — На підставі оцінювання було складено план заходів, який 2017 року виконано в повному обсязі. Ми дуже задоволені досягнутими результатами.

Під час обговорення Джон Чесшир засвідчив, що зосередження уваги внутрішніх аудиторів Міністерства оборони на ключових напрямках відповідає міжнародним стандартам і найкращій світовій практиці.

Іноземні експерти представили чотири ключові завдання щодо забезпечення ефективнішої роботи системи внутрішнього аудиту, які було обговорено та підтримано очільником оборонного відомства.

— Упровадження світового досвіду в систему внутрішнього аудиту Міністерства оборони є вкрай необхідним, — наголосив генерал армії України Степан Полторак. — Дуже важливо, що наші іноземні партнери докладають значних зусиль для створення прозорої, сучасної та ефективної системи внутрішнього аудиту, що дасть змогу в перспективі досягти цілковитої відповідності міжнародним стандартам.

ОЛЕКСАНДР ТУРЧИНОВ: «У БЕРЕЗНІ ЦЬОГО РОКУ ВІДБУДУТЬСЯ ДЕРЖАВНІ ВИПРОБУВАННЯ РАКЕТИ «ВІЛЬХА»

У березні цього року буде проведено державні випробування ракетного комплексу «Вільха» і розпочнеться серійне виробництво ракет для потреб Збройних Сил України.

Олександр Турчинов назвав ракету «Вільха» унікальною та кращою за її російський аналог «Смерч». При цьому він зазначив, що на ці ракети «вже є величезний запит і за кордоном». «Але насамперед маємо забезпечити цією потужною зброєю нашу армію», — додав Секретар РНБО України.

Олександр Турчинов також висловив сподівання, що наприкінці 2018 — на початку 2019 рр. відбудуться державні випробування крилатої ракети вітчизняного виробництва, і вона також буде поставлена на озброєння ЗСУ.

«Ми все робимо, щоб захистити не тільки Україну, а й Європу від російської навали», — заявив Секретар РНБО України.

ФРАНЦІЯ ПІДТРИМУЄ ВВЕДЕННЯ МИРОТВОРЦІВ ООН НА ВЕСЬ ОКУПОВАНИЙ ДОНБАС

Глави зовнішньополітичних відомств України і Франції дотримуються спільної позиції щодо змісту і ролі миротворчої місії ООН та необхідності її розташування на всій окупованій території Донбасу.

Про це повідомляє прес-служба МЗС за підсумками переговорів Міністра закордонних справ України Павла Клімкіна з Міністром у справах Європи та закордонних справ Франції Жаном-Івом Ле Дріаном, що відбулись у Парижі.

«Головна увага під час переговорів була сфокусована на політичному врегулюванні конфлікту на Донбасі, спричиненому російською агресією... Обидва міністри досягли принципової згоди щодо змісту почергових кроків для досягнення сталої безпекової ситуації в ОРДЛО. Міністри також висловили єдність щодо змісту та ролі миротворчої місії ООН та необхідності її розташування на всій окупованій території Донбасу, формат якої має вписуватися в логіку Мінських домовленостей», — йдеться в повідомленні.

Як зазначили в МЗС, Клімкін високо оцінив зусилля Франції як сторони «нормандського формату» в забезпеченні суверенітету та територіальної цілісності України.

Ле Дріан своєю чергою запевнив українського колегу, що Франція залишатиметься надійним партнером України в подоланні актуальних викликів.

Під час обговорення двосторонньої співпраці міністри позитивно оцінили висхідну динаміку торговельного співробітництва двох держав. Водночас було домовлено про подальше залучення великого французького бізнесу в Україну.

Глави зовнішньополітичних відомств домовилися про проведення у 2018–2019 рр. перехресних — Року української мови у Франції та Року французької мови в Україні.

РІШЕННЯ ПРО НАДАННЯ УКРАЇНІ ЛЕТАЛЬНОЇ ЗБРОЇ — ЦЕ ПОТУЖНИЙ СИГНАЛ АГРЕСОРУ, ЩО УКРАЇНА НЕ ОДНА

Про це сказав Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак у Пентагоні під час зустрічі з Міністром оборони США Джеймсом Меттісом.

— США з початку російської агресії стали на захист України та підтримали нас у боротьбі за територіальну цілісність та прийняли в родину демократичних країн. Нам було б важко без вашої підтримки, ефективна дорадча, фінансова допомога, тренінгові програми — все це успішні Збройні Сили України. Успішні реформи — єдиний спосіб укріпити обороноздатність країни, — зазначив Міністр оборони України.

— Я вдячний уряду США, Конгресу та Президенту США за надання Україні оборонної летальної зброї. Це було вчасне і правильне рішення. Це підтримка нашої молодої держави, потужний сигнал агресору, що Україна не одна. Це потужний сигнал партнерам, що з Україною необхідно співпрацювати, адже вона бореться за мир на Європейському континенті. Наш шлях незворотний — він пов'язаний із побудовою сильної демократичної держави, — наголосив під час діалогу Міністр оборони України Степан Полторак.

У ході двосторонніх оборонних консультацій у Пентагоні керівництво оборонних відомств США та України обговорили важливі чутливі питання, які стоять перед нашою країною.

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак з Міністром оборони США Джеймсом Меттісом

МІНІСТР ОБОРОНИ США ДЖЕЙМС МЕТТІС:

«США І НАДАЛІ ЧИНИТИМУТЬ ТИСК НА РФ»

Під час зустрічі в Пентагоні з українським колегою Міністр оборони США Джеймс Меттіс ще раз підтвердив чинність підтримки українського народу в його боротьбі за незалежність та територіальну цілісність.

«Ваш народ заплатив високу ціну за це. «Душу й тіло ми положим за нашу свободу», — у цих словах Державного Гімну відображення української боротьби за незалежність. США стоять із вами пліч-о-пліч і будуть і надалі чинити тиск на РФ, щоб вони відвели сили і озброєння. США й надалі будуть віддано працювати над розвитком боєздатності Збройних Сил України та досягнення ними сумісності з НАТО. Сьогодні ми обговорюємо прагматичні кроки, щоб успішно продовжувати нашу співпрацю, — наголосив Міністр оборони США Джеймс Меттіс.

«У ВІЙСЬКОВОМУ КОЛЕДЖІ США ВИВЧАЮТЬ ІСТОРІЮ УКРАЇНИ, ЇЇ БОРОТЬБУ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ТА ТЕРИТОРІАЛЬНУ ЦІЛІСНІСТЬ»

Перебуваючи із робочим візитом у США, Міністр оборони України Степан Полторак зустрівся із слухачами Національного військового коледжу США — офіцерами оперативно-стратегічного рівня підготовки, науково-педагогічним складом навчального закладу.

Начальник Національного військового коледжу США бригадний генерал Чад Мански розповів українській делегації про історію коледжу, а також його відомих випускників. Наразі у закладі проходять навчання два слухачі з України. Вони брали участь у АТО, керували підрозділами в ході бойових дій.

— Я відверто задоволений побаченим. У коледжі навчаються справжні патріоти своїх країн, які присвятили життя захисту держави. Приємно чути, що під час занять ви вивчаєте історію України, її боротьбу за незалежність та територіальну цілісність, — сказав генерал армії України Степан Полторак.

Під час зустрічі Міністр оборони України відповів на запитання американських офіцерів та ознайомив їх із процесами реформування українського відомства, перспективами та напрямами співпраці зі США.

— США — потужний локомотив змін, реформ, підтримки України з боку міжнародних партнерів. Сподіваюсь, у 2018 році динаміка нашої співпраці лише покращиться за багатьма напрямами. Я запрошую вас до України, буде добре, коли ви поспілкуєтеся з нашими військовими, почуєте їхній досвід. Вони пройшли сувору школу бойових дій, коли ситуація і тактика противника змінюється щодня, і потрібно приймати нешаблонні, швидкі рішення, — зазначив під час зустрічі генерал армії України Степан Полторак.

БЕРДИЧІВСЬКІ АРТИЛЕРИСТИ ПЕРЕДАЛИ 40 ТИСЯЧ ГРИВЕНЬ НА ЛІКУВАННЯ ТРИРІЧНОЇ ДІВЧИНКИ

Від усього серця мама Діанки дякує військовим за небайдужість до долі її дитини

Коли життєрадісній дівчинці з Бердичева Діанці Вітрук виповнилося три рочки, лікарі приголомшили батьків діагнозом: двобічна сенсоневральна глухота 4-го ступеня. Унаслідок хвороби в дитини почалася затримка мовлення, ситуація погіршується з кожним днем. Дівчинка потребує негайної операції, котра коштує 30 тис. євро. Таких коштів не має родина Діанки, у якій мама — вихователька дитячого садка, а тато — різнороб на цивільному підприємстві. Тож вони звернулися по допомогу до всіх небайдужих, тому що вірять: світ не без добрих людей.

Почувши про цю біду, військовослужбовці 26-ї артбригади вирішили допомогти родині Вітруків.

— Пересічні громадяни відривають від себе кошти, щоб допомогти Збройним Силам України. Ми вирішили віддячити — допомогти родині. Хочемо, щоб Діанка жила справжнім, повноцінним життям, — каже заступник командира батареї з морально-психологічного забезпечення 26-ї Бердичівської артилерійської бригади Сергій Болохівський.

Торік дві батареї 26-ї бригади вибороли перші місця під час змагань, на яких визначали найкращу артилерійську батарею ЗС України. Одним із видів заохочення стала грошова премія для кожного учасника. Хлопці ще під час змагань вирішили, якщо переможуть, то гроші витратять на добру справу. У грудні колектив другої батареї передав 20 тис. грн на лікування Діанки. Сьогодні приклад товаришів наслідували артилеристи дванадцятої батареї, які також передали мамі дівчинки Ірині Вітрук 20 тис. грн.

Від усього серця мама Діанки дякує військовим за небайдужість, а вони, своєю чергою, завжди готові допомогти. «Армія й народ єдині», — кажуть військовослужбовці, бо пам'ятають, як свого часу ті самі вихователі й дітки збирали допомогу їм на Схід країни.

Наталія ТКАЧУК

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ПІЛОТАЖ РОСІЙСЬКИХ «СУШОК» — ЕЛЕМЕНТ ВЕЛИКОЇ ГРИ МОСКВИ

АГРЕСИВНА СТРАТЕГІЯ КРЕМЛЯ В ДОСЯГНЕННІ СВОЇХ ЦІЛЕЙ НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ НЕСЕ НЕБЕЗПЕКУ САМІЙ РФ

29 січня в Чорному морі стався черговий інцидент з участю РФ. Під час російських військових навчань з артилерійськими й ракетними підрозділами армійського корпусу ЧФ та силами й засобами спеціального призначення Севастопольської ВМБ ЧФ в анексованому Криму та прилеглій акваторії Чорного моря російський винищувач типу Су-27 виконав перехоплення, та ще й над нейтральними водами і в міжнародному повітряному просторі, американського військового літака типу EP-3E Aries II

Російський винищувач Су-27 наблизився до американського військового літака типу EP-3E Aries II майже впритул

У Пентагоні підтвердили цю інформацію про перехоплення їхнього літака-розвідника й назвали дії росіян небезпечними та провокативними. Річ у тім, що, за інформацією американських військових, російський Су-27 наблизився до літака ВМС США на відстань близько півтора метра, що, за всіма міжнародними стандартами та нормами використання авіаційної техніки, є врай небезпечним. Перехоплення російським винищувачем американського літака тривало, за словами американських військових, приблизно дві години сорок хвилин, поки американський літак не змінив курс.

Звісно, цей черговий прояв повітряного бандитизму окупантів над Чорним морем не залишився без уваги офіційного Вашингтона. Як повідомила агенція UNN, представник Державного департаменту США Гізер Нойєрт навіть заявила саме із цього приводу, що «…хоча американський літак діяв у рамках міжнародного права, російська сторона грубо порушила чинні угоди й міжнародне законодавство», а саме перехоплення, яке виконали росіяни в стилі залякування, є «…черговим прикладом дій російських військових, котрі повністю ігнорують міжнародні норми та угоди».

Водночас американські військові зазначили, що такі дії не лише є агресивно-демонстративними, а й «…суттєво підвищують ризик зіткнень і прорахунків у повітрі». Американська сторона наполягає на тому, що її літак-розвідник «діяв відповідно до міжнародного права» й жодним чином не спровокував таку активність військового командування Росії в цьому регіоні. Тим більше що в американців саме із цього приводу (маються на увазі дії російського винищувача) з великою часткою вірогідності є чимало матеріалів так званого об'єктивного контролю.

У зв'язку із цим варто, мабуть, нагадати нашим читачам, що росіяни не вперше поводяться над Чорним морем, як «повітряні бандити». Раніше, у листопаді 2017 року, російський винищувач Су-30 так само здійснив перехоплення американського літака P-8 Poseidon. Водночас він також припускався небезпечного зближення та залякування екіпажу американського літака, м'яко кажучи, своїми ризикованими маневрами за кілька метрів від нього.

Тоді американці назвали дії росіян просто небезпечними. Хоча ті, своєю чергою, нахабно заявили, що своїм перехопленням «…допомогли американцям уникнути міжнародного скандалу». Нібито вони «своєчасно» витіснили американський літак із курсу, а то б він «випадково вторгнувся в повітряний простір Росії».

Цинізм, нахабство й відверте нехтування загальноприйнятними у світі правилами використання повітряного простору вже стали «фірмовою ознакою» сучасних нащадків і шанувальників радянської імперії, які перетворили півострів, котрий вони захопили, на справжній «авіаносець», під зав'язку набитий військовою технікою та озброєнням.

Як бачимо, Кремль свідомо йде на загострення ситуації, своїми агресивними діями ніби демонструючи готовність «піти до кінця» у своєму протистоянні зі світовим співтовариством і в так званому вставанні з колін і відстоюванні «свого законного права» робити все, що заманеться стосовно своїх сусідів. Особливо красномовною вся ця неадекватність Москви видається на тлі так званого кремлівського списку, який оприлюднив нещодавно офіційний Вашингтон та в якому міститься майже весь «цвіт» нинішнього путінського режиму: від топ-чиновників до «вірних царю» російських олігархів (загалом 210 прізвищ відомих у світі, зокрема й тих, які входять до списку журналу «Форбс»). До того ж, судячи з коментарів Міністерства фінансів США, стосовно всієї цієї «теплої компанії» будь-якої миті згідно з відповідним законом, який ухвалив Конгрес, США може бути застосовано жорсткі фінансові та особисті санкції. У такій ситуації росіянам було б не варто вкотре смикати американського тигра за хвіст і дратувати нинішню американську владу явно не зовсім адекватними витівками своїх пілотів поблизу американських літаків-розвідників.

В умовах нових санкцій не варто було б росіянам укотре смикати американського тигра за хвіст і дратувати нинішню американську владу явно не адекватними витівками своїх пілотів

Окрім цього, нагадаємо, що Росія вперто продовжує процес мілітаризації анексованого Криму та нарощування своєї військової активності в регіоні (підсилення окупаційного угруповання в Криму новим десантно-штурмовим полком і розгортання там же ЗРС С-400 «Тріумф»).

Таке відверте, свідомо агресивне поводження росіян у Чорноморському регіоні, тим більше стосовно країни — світового лідера, від якої значною мірою залежить фінансовий добробут і становище російської еліти, на перший погляд здається не зовсім нормальним та адекватним. Але насправді все це має цілком логічне пояснення.

Річ ось у чім. Психологія нинішніх керманичів Кремля тісно пов'язана зі змістом тієї стратегії, яку вони застосовують для своєї зовнішньополітичної та військової експансії в регіоні. Передусім на південно-західному стратегічному напрямку, де Кремль уперто продовжує процес розгортання стратегічного наступального угруповання. Схема працювала достатньо ефективно з точки зору кремлівських стратегів, і вони сподіваються, що вона працюватиме й надалі.

Спочатку ви розмахуєте військовою дубиною та обіцяєте «розтрощити все на друзки», затіваєте воєнні конфлікти проти своїх сусідів і відверто підриваєте авторитет глобальних гравців на світовій арені, провокативно демонструючи свою неадекватність і готовність «воювати до переможного кінця», незважаючи на їхню точку зору й порушуючи всі прийнятні та офіційні норми міжнародного права. Однак потім якось так «раптом», піддаючись на різноманітні «вмовляння» та пропозиції «перемовин» із боку світового співтовариства погоджуєтеся «дати задній хід», але супроводжуєте це цілим списком своїх вимог і забаганок, без задоволення яких «нічого не вийде».

У кінцевому рахунку ви добиваєтеся шляхом такого стратегічного шантажу задоволення своїх вимог. Особливо швидко це відбувається, якщо у вас в арсеналі ще є купа іржавої радянської зброї, також і ядерної, а ви періодично демонструєте навколишнім свою «готовність будь-якої миті розпочати війну», літаючи своїми винищувачами де та як заманеться…

Зрозуміло, що такі трюки можливо застосовувати неодноразово. Наприклад, під час агресії проти Грузії або брязкаючи якимось «Іскандером» у Калінінградській області, або влаштовуючи «народні бантустани» в українському Донбасі.

Проте це не може тривати нескінченно. І таким шляхом біполярний світ, до якого прагнуть у Кремлі, не побудуєш, скоріше — півтораполярний. Тим більше що однієї чудової миті все це може набриднути справжнім світовим лідерам. І, коли російським Су-27 вкотре закортить «небезпечно маневрувати» поблизу американського військового літака, це може закінчитися досить несподівано для них. А в стратегічному сенсі тільки санкційними списками справа може не обмежитися…

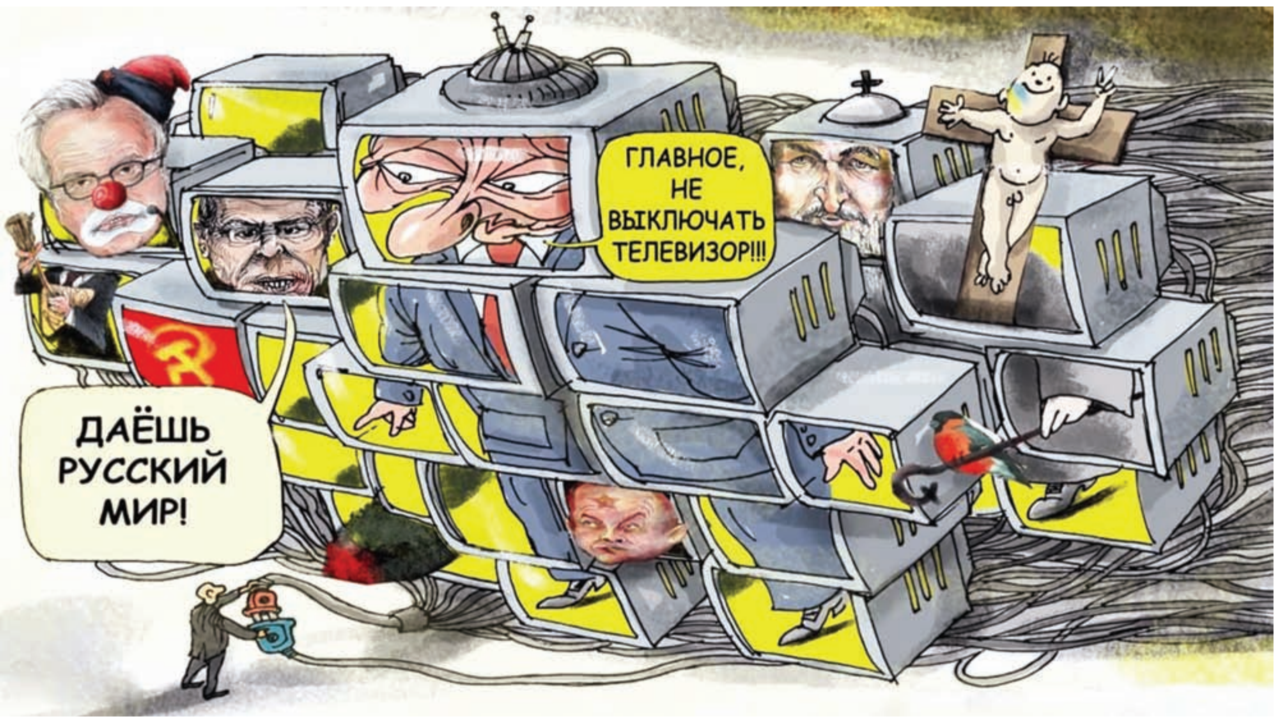
Костянтин МАШОВЕЦЬ

Довідково:

EP-3E Aries II — літак РЕБ та РТР, який розробила американська фірма Lockheed на базі патрульного літака P-3 Orion. Перша з переобладнаних машин надійшла на озброєння ВМС США 1976 року. З усієї пошукової апаратури літака ПЧО на борту розвідника залишилися тільки радіолокаційна станція AN/APS-115, але додалися системи радіорозвідки й станції перешкод в електромагнітному та інфрачервоному діапазонах. ***EP-3E став стандартним літаком радіоелектронної розвідки великого радіусу дії авіації ВМС США.***

Основним обладнанням літака є комплекс РЕБ AN/ALR-76/504 (до його складу входять комплекси радіотехнічної протидії ESM, система попередження про опромінення РЛС Radar Warning Receiver (RWR) і радіотехнічної розвідки Electronic Intelligence (ELINT). Так само до складу встаткування входить система електронного виявлення AN/ALR-66A/B (V) в комплексі з EP-2060 Pulse Analyzer, також установлено систему РТР протидії AN/ALQ-78A. Зовні EP-3E практично не відрізняється від EP-3B. Екіпаж літака становлять два змінних основних екіпажі й 15 операторів. Літак може бути використано так само в ударних і протичовнових операціях. Для цього він може нести ПКР Harpoon, торпеди MK-50 і міни MK-60.

На рубежі 1980–1990-х усі дванадцять EP-3E було замінено на нові літаки-розвідники, переобладнані з P-3C. Склад бортової апаратури залишився практично незмінним, додався тільки підвісний контейнер з апаратурою РЕБ AN/ALR-76. Модернізація дала змогу продовжити термін експлуатації літаків, оскільки вихідні P-3A перебували на межі вироблення ресурсу. Для переобладнання вибрали P-3C, які мали невеликий наліт.

В основі російської пропаганди лежать ролі Рятівника, Жертви, Ворога. Україна — це Ворог, народ — це Жертва, а Росія — Рятівник

Доктор філологічних наук, професор, спеціаліст у галузі інформаційних війн Георгій Почепцов:

«НИНІ СЛІД ПРИНЦИПОВО РОЗРІЗНЯТИ ІНФОРМАЦІЙНО-ТЕХНІЧНУ Й ІНФОРМАЦІЙНО-ГУМАНІТАРНУ МОДЕЛІ ВІЙНИ. У ДРУГОМУ ВИПАДКУ ЙДЕТЬСЯ ПРО ПУБЛІЧНИЙ ПРОСТІР, ДЕ НІЯКІ «МУРИ» НЕМОЖЛИВІ В ПРИНЦИПІ, ДЕ ЙДЕ ВІЙНА КОНТЕНТІВ. ЦЕ ВІДКРИТИЙ ПРОСТІР, ЯКИМ, ДО РЕЧІ, ГУЛЯЮТЬ УСІ ФЕЙКИ, ДЕ ЦАРЮЄ НЕ ТАК ПРАВДА, ЯК ПОСТПРАВДА»

ДОВГА ВІЙНА ВИМАГАЄ АКТИВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ РОБОТИ САМЕ НА «ДОМАШНЬОМУ ФРОНТІ»

БЕЗ ПЕРЕМОГИ НА ВНУТРІШНЬОМУ ІНФОРМАЦІЙНОМУ ФРОНТІ НЕ БУДЕ ПЕРЕМОГИ НА ЗОВНІШНЬОМУ

У сучасному світі інформаційний компонент боротьби став набагато значущим. Соціальні мережі надали йому додаткових можливостей. Тож два інші компоненти (фізичний і віртуальний) певною мірою втратили силу. Держави намагаються відходити від застосування фізичної сили, бо військові втрати негативно впливають на населення. Але деякі типи загроз неможливо усунути кінетично, наприклад, у війні ідей чи ідеологій

— Нині слід принципово розрізняти інформаційно-технічну й інформаційно-гуманітарну моделі війни, — стверджує доктор філологічних наук, професор, спеціаліст у галузі інформаційних війн Георгій Почепцов. — У першому випадку це царина закритої інформації, це кіберзахист, де як інструментарій цього захисту від кібератак будуються «мури». У другому випадку йдеться про публічний простір, де ніякі «мури» неможливі в принципі, де йде війна контентів. Це відкритий простір, яким, до речі, гуляють усі фейки, де царює не так правда, як постправда.

Тривала війна, а вона в нас стала такою, вимагає більш серйозної ідеологічної підтримки, бо це стає війною ідей. Без виграшу на внутрішньому фронті не буде виграшу на зовнішньому. Довга війна вимагає активної інформаційної роботи саме на «домашньому фронті».

Американці, наприклад, намагалися раніше планувати свої військові операції на два тижні, бо такий термін пацифісти ще мовчать, і вже потім розгортають роботу проти війни. Тобто внутрішня війна може (і є насправді) не менш важливим фактором перемоги. Тому в CNN, приміром, сиділи групи військових психологів, які коригували висвітлення війни. Вони були також на National Public Radio. А скидання статуї Саддама Хусейна було, найімовірніше, підготовленим сценарієм, аби продемонструвати красивий кінець військової операції. Тобто для телебачення спеціально створювалася яскрава подія.

В історії зафіксовані випадки, коли програш на домашньому фронті вів до програшу у війні, бо населення її не підтримало. Це англо-бурська, в'єтнамська, перша чеченська війни. Під час в'єтнамської й чеченської війн супротивникам давали слово на телеекранах як бійцям за свободу, тому глядачі психологічно ставали на їхній бік. Щоб цього не було, наприклад, Бі-Бі-Сі переозвучує голоси північно-ірландських терористів, коли бере в них інтерв'ю.

Нині Україна робить перші кроки в цьому напрямі. Це, приміром, документальні фільми «Борт 76777. Хто відповість за теракт» і «Гарт сталевих» на 5-му каналі про підготовку Сил спеціальних операцій. Це справжні стратегічні комунікації, бо вони дають нам не факти, а структури вищого ґатунку — модель картини світу, яка на наступному кроці дозволяє споживачу самому інтерпретувати отримувані факти. Ніяка цензура не потрібна, коли в голові є власна модель світу.

Загалом позиції України у власному інформаційному просторі стали значно сильнішими, але вони відсутні в російському інформаційному полі. Треба створювати сайти саме під російську аудиторію, і Інтернет дає таку можливість. Більше треба завозити іноземних журналістів, щоб вони бачили все на власні очі.

— Роботи в цьому напрямку ще дуже багато, — говорить Георгій Почепцов. — Окремою темою повинні стати власні герої. Суспільству треба називати їхні імена все голосніше. Військові мають бувати в навчальних закладах, на підприємствах, на сторінках преси.

Для перемоги, по-перше, населення і армія повинні бути впевнені в справедливості своєї війни, і цим слід спеціально займатися. По-друге, населення має відчути себе частиною цієї боротьби, а не дивитися на неї зі сторони. По-третє, слід підвищити активність в інформаційному полі: діяти на упередження, вміло спростовувати фейкову інформацію.

ЯК ПРАЦЮЮТЬ НАРАТИВИ

Тепер усюди працюють наративи (англ. narrative — розповідь) як структури, що організовують вербальну інформацію. Американці вже давно звернулися до цієї сути гуманітарної сфери, коли зрозуміли, що наративи «Аль-Каїди» сприймаються населенням краще, ніж їхні власні. За приклад можна навести структуру російського наративу стосовно Грузії та України. В його основі лежать ролі Рятівника, Жертви, Ворога. Україна чи Грузія — це Ворог, народ — це Жертва, а Росія — Рятівник.

Наратив дозволяє побачити порядок у хаосі, він відкидає другорядні деталі, зосереджуючись на головному. Всі «кольорові революції» змінюють наратив влади на свою користь. Як вважає, наприклад, англійський історик Стречен, Друга світова війна базувалася на кращому наративі перемоги добра над злом, під час Першої світової такого єдиного наративу для всіх не було.

Російський наратив як російський погляд на події буде активно поширюватися Росією, як і той наратив, котрий буде зроблений під конкретну країну впливу для зміни її масової свідомості. Наратив також лежить в основі м'якої сили, бо відповідає тому, що саме хоче розповідати про себе країна.

У РИЗІ ПРЕДСТАВИЛИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЩОДО РОСІЙСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ У КРАЇНАХ БАЛТІЇ

Згідно з представленими документами, в Естонії та Латвії використовується однакова тактика для здійснення впливу. Дослідження охоплювало поширення фейкових новин протягом останніх двох років. Про це повідомляє Естонська суспільна телерадіомовна корпорація (EER).

Як пояснив науковий співробітник Міжнародного центру оборони і безпеки Іво Юурвеє, фейкові новини не є основним методом впливу. «Суть навіть не в брехні, а в постійній грі з контекстами, коли в основу беруться якісь факти або реальні події», — пояснює він.

Дослідження також виявили активну пропагандистську діяльність, яка здійснюється через соцмережі. Член правління Центру стратегічної комунікації НАТО (Stratcom) Дмитро Теперік розповів про іншу тенденцію, яку вдалося виявити. «В ході аналізу з'ясувалося, що Росія вважає себе лідером громадської думки серед росіян, що живуть за кордоном: і серед народжених в Радянському Союзі, і серед людей, які володіють російською мовою. Що стосується Швеції і Фінляндії, то там намагаються насадити думку про те, що приєднання до НАТО не піде їм на користь.

Раніше Центр стратегічних комунікацій НАТО опублікував доповідь, згідно з якою 84% російськомовних твітів про присутність Альянсу в Балтії пишуть боти.

Сторінку підготував Роман ВУС

ТАНКІСТИ КОНТРАТАКОЮ ВІДБИЛИ СПРОБУ ПРОРИВУ РОСІЯН ПІД ПОПАСНОЮ

ТОДІ, 1 ЛЮТОГО 2015 РОКУ, ПАНЦЕРНИКИ З 17-ї БРИГАДИ РОЗБИЛИ ВОРОЖУ ТАКТИЧНУ ГРУПУ, ЩО НАМАГАЛАСЯ ВИЙТИ В ТИЛ НАШИМ ВІЙСЬКАМ

Узимку 2014–2015 років сержант Олександр Сурсяков був навідником-оператором танка в 17-й танковій бригаді

Строкову службу Олександр відслужив у 90-х роках минулого століття навідником-оператором БМП у розвідбаті. Після строкової влаштувався на роботу в автосалон — менеджером зі збуту автомобілів. Життя складалося звично і добре: дім, дружина, діти, улюблена справа.

Все змінилося після того, як росіяни захопили Крим. Колишній розвідник відразу відчув — буде війна. Він став до строю у третю хвилю мобілізації. Коли я його запитав, чи були думки прикритися сім'єю, дітьми, він на мене подивився із неабияким здивуванням:

— Навіщо? Ворог прийшов на нашу землю.

Потрапив у танкову бригаду. Вакансій на БМП не було, але була гостра потреба в танкістах усіх спеціальностей. Про ті дні Олександр згадує з усмішкою:

— Я, коли отримав пропозицію стати навідником-оператором танка, навіть зрадів: танк все ж краще захищений, та й «наваляти» з гармати можна серйозніше. Так я став танкістом.

На перенавчання пішло небагато часу. За підсумками навчання його взяв до себе навідником командир роти Сергій Федосенко, тоді ще старший лейтенант.

Уже на початку осені бригада висунулася на полігон, а звідти — в район проведення АТО. Її підрозділи розтягнули на кілька секторів. Батальйон Олександра став буквально на голе місце під Попасною й Троїцьким і прикривав Дебальцівський плацдарм.

Танкісти обладнали позиції — від Троїцького до Попасної, зайнявши панівні висоти. Це були опорники «Пастух», «Сміливий», «Кінолог», «1702», «Єгер» та «Саша».

— Бойовики відразу ж почали обстрілювати нас із важких мінометів. Попервах спали під танками. Згодом обладнали бліндажі. Дуже допомагали облаштовуватися волонтери, — розповідає Олександр.

Осінь під Попасною пройшла відносно спокійно…

Незабаром танки командира роти Сергія Федосенка і командира взводу старшого лейтенанта Максима Мірошниченка включили до резерву командира батальйонної тактичної групи.

З початку січня, коли росіяни почали атакувати Дебальцівський плацдарм, було очевидним, що попереду важкі бої.

Обстріли росіян ставали дедалі потужнішими. Однією з їхніх цілей став Свято-Троїцький храм у селі Троїцькому, один з найстаріших у Луганській області, пам'ятник архітектури. Його побудували ще 1840 року, він витримав дві війни — Громадянську і Другу світову, але від нинішньої постраждав найбільше. Російські найманці били по храму доти, поки не збили з нього баню. Очевидно, вважали, що там сидить спостерігач або корегувальник.

Олександр згадує, як після обстрілів допомагали місцевим жителям — парафіянам храму — рятувати понівечений осколками іконостас, церковну утвар.

Наприкінці січня 2015-го бої вже точилися по всьому фронту. 25 січня був страшний бій на опорному пункті «Валера» під Санжарівкою. Обстановка загострювалася. Танкісти тримали техніку в повній боєготовності. Прорив під Попасною міг призвести до оточення нашого угруповання.

У ніч на 1 лютого велика група російських бойовиків непоміченою підійшла до опорного пункту «Саша» і о 6-й ранку почала атаку. Вони гранатами закидали бліндаж, де ночували танкісти одного з екіпажів, що стояли на опорнику. Завдяки продуманій конструкції бліндажа екіпаж уцілів, але танкіст Дмитро Головін, що вискочив з укриття до танка, загинув.

Командир БТГР «Атлет» підняв резерв по тривозі. Максим Мірошниченко згадує: «Я зазвичай,

Танк Т-64БВ 17-ої танкової бригади під час боїв під Дебальцевим

Сержант Олександр Сурсяков

прокинувшись о 6-й ранку, приходив на КНП. Цього разу ранкова доповідь закінчилася бойовим наказом на висунення в сторону «Саші».

Група резерву швидко вишикувалася в колону і вирушила. 20 кілометрів від Попасної до місця бою подолали швидко. Думали про одне: тільки б встигнути.

Коли пройшли дамбу і майже прибули на місце, Сергій Федосенко заборонив далі рухатись дорогою, і пара танків помчала полем. Як згодом з'ясувалося, це було правильне рішення — бойовики накидали на дорозі міни.

Вгору по схилу танки йшли важко, через відлигу земля розкисла, машини буксували. Нарешті рівне поле. Попереду — негуста лісосмуга, за нею — опорник, на якому йде бій.

Олександр припав до прицілу. Наші танки, ламаючи дерева, вискочили з тилу, звідки їх не чекали. Щоправда, ситуація ускладнювалася тим, що зв'язку з опорником не було. Сергій Федосенко докрикувався до «Атлета», той зв'язувався з опорником, потім відгукувався, і вже потім наказ доводився до Максима Мірошниченка. На це все витрачалися дорогоцінні секунди. По танках вже били бойовики з гранатометів, але, на щастя, невлучно.

Стукаючись налобником шлемофона по прицілу, Олександр Сурсяков, закусивши губу, намагався у свої 8° огляду побачити хоч щось, крім неба, землі та прорідженої лісосмуги.

— Сашко, бачиш їх? — Сергій Федосенко розвернув башту, — ось вони, в білих халатах!

Але Саші їх видно не було, зате бойовиків помітили танкісти з танка Мірошниченка. Фігури в білих маскхалатах накрила громадина «ведмедика» Макса.

Нарешті в Саші у прицілі з'явилися фігури в камуфляжі. Вони відчайдушно махали руками. Він помітив, що один з автоматів перемотаний скотчем обумовленого кольору.

— Дідько його бери, це свої ...

Позиції, які тоді утримали в бою 1 лютого 2015 року танкісти і піхота, досі знаходяться під контролем України

Танк, вихлюпнувши хвилю води і болота, різко, майже дрифтом, розвернувся. Ось тепер у прицілі точно вороги. Косинець прицільної марки ліг під групу фігур, що поквапом пересувалися. Постріл!

— Є! Давай ще!!!

Дзижчання конвеєра, черговий постріл з гуркотом виніс ще одну групу. З залитої водою траншеї висунувся хтось відчайдушний із гранатометом, але його буквально навпіл розірвало чергою з кулемета.

— Сашо, бий по лісосмузі, НСВТ не проб'є — розриви!!!

— Б'ю, — кинув він через до болю зчеплені зуби. І вдарив раз, потім ще...

Механік-водій Ігор Пирогов кидав машину з боку в бік, Сергій Федосенко стріляв з кулемета. Танки, як розлючені ведмеді, гасали по полю, били з гармат і кулеметів.

З флангу, від опорника «Єгер», їх підтримував танк Олексія Осташівського. На жаль, в них влучила ПТКР — екіпаж загинув миттєво. Бойовики огризалися.

Несподівано замовк НСВТ на башті танка.

— Сашо! — крикнув Федосенко наводчику, — заміни короб! У мене люк заклинило!

Сурсяков зачекав, потім ривком відкинув важку кришку люка. Визирнув. Навколо тріщали постріли, але він, не звертаючи на це уваги, перехилився до гарячого кулемета. Виклацнув порожній короб, вставив на його місце новий — із бронебійно-запальними кулями. Пірнув назад у башту.

І знову загриміли постріли. Бойовики, залишивши майже 40 убитих і декількох поранених, втекли. Уже після бою стало зрозуміло — прорив росіян відбитий, загроза оточення ліквідована. В бою загинув сержант Дмитро Человський.

Позиції, які тоді утримали танкісти і піхота, досі під контролем України.

Зараз Олександр повернувся до мирного життя, знову працює в автосалоні. Ходить на роботу в костюмі і краватці. Мало хто нині впізнає в цьому підтягненому елегантному менеджері з продажу машин відчайдушного танкіста з 17-ї танкової.

І тільки погляд — суворий погляд танкіста, що бачив смерть, нагадує про ті дні, коли він носив комбінезон і шлемофон.

Олександр ШУЛЬМАН

Сержант Олександр Никитюк

«ШІСТЬ ГОДИН З ВОГНЕМ ПРОБИВАЛИ КОРИДОР ДО ПОЗИЦІЇ «СТАС», АБО ПРО ОДИН ДЕНЬ БОЮ ЗА СЕЛО РІДКОДУБ

ТОДІ ЗВЕДЕНИЙ ПІДРОЗДІЛ 30-Ї БРИГАДИ РАЗОМ З ОКРЕМИМ РОЗВІДБАТОМ ВИВЕЛИ З ОТОЧЕННЯ 126 ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ГІРСЬКО-ПІХОТНОЇ БРИГАДИ ТА БАТАЛЬЙОНУ ТЕРОБОРОНИ «КИЇВСЬКА РУСЬ»

Своїми спогадами про події в районі Дебальцівського виступу, які відбувалися на початку лютого 2015 року, ділиться безпосередній учасник тих подій, головний сержант взводу сержант Олександр Никитюк, який на той час проходив службу в 30-й механізованій бригаді

— 6 лютого у зв'язку із загостренням ситуації на Дебальцівському напрямку зведеному підрозділу 30-ї окремої механізованої бригади, створеному для надання допомоги частинам, які потрапили в оточення, було поставлено бойове завдання висунутися в район населеного пункту Рідкодуб для забезпечення ротації підрозділів 128-ї бригади й батальйону «Київська Русь». Групу в складі 30 військовослужбовців, одного танка Т-64 й трьох БМП-2 очолив досвідчений командир взводу старший лейтенант Вадим Боднар, — пригадує Олександр Никитюк.

Серед тих, що увійшли до складу групи, були розвідники, гранатометники, снайпери, сапери, механіки-водії, які мали не тільки відмінну професійну підготовку, а й психологічну стійкість до дій в екстремальній ситуації. Але навряд чи хто з них тоді міг уявити, через які випробування доведеться пройти.

За даними нашої розвідки, населений пункт Рідкодуб, розташований у крайній східній точці оборони Дебальцівського виступу, перебував під контролем підрозділів Збройних Сил України. Основна наша позиція «Стас» була за два кілометри за цим населеним пунктом. Там зосереджувалися підрозділи 128-ї бригади, з кількома одиницями танків і БМП. З кінця січня російські окупанти стали постійно обстрілювати позицію з важкого озброєння. Серед особового складу було багато поранених і контужених. Їх треба було евакуювати в Дебальцеве, а потім у госпіталь Дніпра.

О 3-й годині ранку зведений підрозділ висунувся в призначену точку. Погода була «гірше не придумаєш». Сніг, який випав за кілька днів до цього, почав танути, і всі дороги перетворилися на важкопрохідне море бруду. У багнюці застрягали навіть танки.

— До Рідкодуба підійшли о 5-й годині ранку, — продовжує головний сержант взводу Олександр Никитюк. — Небо, затягнуте хмарами, ледь стало сіріти. Може, це нас і врятувало. Виявилося, що дані нашої розвідки застаріли: у селі вже були бойовики. Тільки-но наблизилися на відстань 300–400 метрів, як із крайніх хат по нас відкрили прицільний вогонь зі стрілецької зброї. Ми рухалися колоною, тому основний удар прийняли на себе ті, що були в її голові. На жаль, одразу дістав важке поранення наш командир старший лейтенант Боднар. Куля увійшла в неприкрите бронежилетом місце, пройшла навиліт і застрягла в бронепластині з другого боку. Я прийняв командування на себе. Щоб не залишатися мішенню й мати змогу вести вогонь силами всієї групи, наказав розосередитися. Розгорнулися в лінію й стали рухатися вперед під прикриттям броні трьох БМП-2.

Зведений підрозділ Олександра Никитюка замикав відхід основних сил. До закінчення боїв з 30 чоловік залишилося всього восьмеро, спроможних виконувати бойові завдання: 20 військовослужбовців зазнали поранень, а двоє загинули

Мабуть, наша поява стала для російських найманців цілковитою несподіванкою. Вони не могли визначити, якими силами їх атакують, і почали в паніці вибігати з будинків, у яких улаштували свої вогневі точки. Завдяки цьому ми зрізали одразу шістьох. Коли зайшли в найближчу хату, то зрозуміли, що бойовики облаштувалися тут міцно. Віконні отвори було закладено бетонними блоками й мішками з піском. Підлогу зірвано, і між балками в землі вирито окопи. Між будинками зроблено проходи в стінах і парканах, щоб не пересуватися по відкритих місцях. Сам Рідкодуб — це одна центральна вулиця й два ряди будинків по обидва боки. Усього налічувалося близько сотні будівель. Ми діяли наосліп. Майже в кожному будинку були позиції, звідки вели щільний вогонь із кулеметів, гранатометів, АГС, працювали снайпери. Тому нам довелося діяти за схемою: двоє прикривають вогнем, двоє зачищають. Спочатку закидуємо гранатами вікна, потім підвали, льохи й тільки опісля заходимо в будинок. Але навіть після вибуху гранат бойовики якимось чином залишалися цілими й відкривали вогонь. Так ми втратили двох наших хлопців — Льошу Буслаєва та Ігоря Новака, вісім вояків зазнали поранень. Велику загрозу становили їхні МТЛБ. На них були ПТКУРи, і вони, постійно маневруючи, вели вогонь з-за хат і посадок. Одну з наших БМП було підбито. На щастя, екіпаж вцілів.

Об 11-й до нас підійшла підмога. Окремий розвідувальний батальйон під командуванням офіцера з позивним «Варшава» вступив у бій у південній частині села, відтягнувши на себе значні сили бойовиків. За шість годин безперервного бою нам удалося пробити коридор до позиції "Стас". Ми одразу почали евакуацію поранених. БМП завантажили під зав'язку, і вона під охороною розвідників, які розмістилися на броні, без утрат дійшла до Дебальцевого.

Тим часом до бойовиків стало підходити підкріплення, також і танки. Вогонь ставав дедалі щільнішим. Нам насилу вдавалося утримувати коридор. До 14-ї години всі 126 військовослужбовців із позиції «Стас» організовано вийшли з оточення, не втративши жодного бійця. Мали тільки кілька поранених і контужених. Найнебезпечнішою була відкрита ділянка дороги на виїзді з Рідкодуба. Її прострілювали з танка, який ховався на закритій позиції. На щастя — жодного точного влучання, і всі наші машини вдало проскочили це небезпечне місце.

Наш зведений підрозділ замикав відхід основних сил. До того моменту від неї залишалося всього восьмеро вцілілих: 20 військовослужбовців зазнали поранень, а двоє загинули. Вкотре згадуючи той драматичний день, серце сповнюється гордістю за виконану роботу. Скільки життів нам удалося врятувати, скільки чоловіків, синів, батьків повернулося живими до своїх родин!..

Записав Олександр КІНДСФАТЕР

ДАВНЯ БІБЛІЯ — ОБЕРІГ ВІЙСЬКОВОЇ ДИНАСТІЇ ЦЮХІВ

Кожен, хто реально відчув на собі вогняний гарт реальних бойових дій, напевно має свій оберіг — річ, яку беруть із собою туди, де найважче. Річ, яка своєю присутністю вселяє впевненість і не дає забути, хто ти й що робиш саме тут. Серед них і справжні сімейні бойові реліквії. Одну з них мені пощастило побачити в підполковника В'ячеслава Цюха.

Після виїзду на лінію «0» у районі селища Зайцевого Донецької області В'ячеслав, розвантажуючи бронежилет, лагідно дістав із бокового підсумка маленьку книжечку і обережно поклав її на стіл. Узявши цю річ у руки, я з подивом побачив, що тримаю… Біблію, видану ще на початку минулого сторіччя й надруковану старослов'янською мовою.

— Це наш військовий сімейний оберіг, — пояснив В'ячеслав Цюх. — Цю Біблію мій батько, Семен Петрович, проніс крізь свою військову службу, а отримав її від нашого діда Петра Несторовича, який пройшов із нею всю Другу світову війну. Тепер вона в мене.

Виявилося, що поява цієї Біблії в родині Цюхів також має свою історію. Далекого 1941 року, перед тим як юнак Петро Цюх мав уступити в свій перший бій із фашистськими загарбниками, до нього підійшов місцевий головний комуністичний військовий ідеолог — комісар підрозділу. Уважно подивившись на хлопчину, він дістав із кишені… цю Біблію. Передав її йому. Потім маленька книжечка пройшла з її власником і відчайдушну оборону, і атаки. Разом із нею проводжали в останню путь бойових побратимів. І зустріли Перемогу… Тепер ця Біблія вже кілька разів побувала в АТО.

Я повернув реліквію власникові, і він поділився зі мною своїм найзаповітнішим бажанням:

— Коли настане час передати нашу сімейну реліквію синові, я хочу, щоб він ніколи не знав, який має вигляд війна зсередини, — сказав підполковник В'ячеслав Цюх.

Тарас ГРЕНЬ

«ДЛЯ УЧАСНИКІВ АТО БУДУЄМО ЯКІСНО»

У СУМАХ ДЛЯ ЗАХИСНИКІВ БАТЬКІВЩИНИ ГОТУЮТЬ КАЗАРМИ ПОЛІПШЕНОГО ПЛАНУВАННЯ ТА ОЧІКУЮТЬ НА ФІНАНСОВУ ПІДТРИМКУ МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ

Ремонт чотириповерхівки для вояків 27-ї бригади (фото за листопад 2017 р.)

Брак житла відчутний. І якщо офіцерські сім'ї отримують компенсацію за піднайом квартир, то контрактники лише мріють про це та очікують затвердження Верховною Радою відповідних змін до чинного законодавства

На центральній алеї міського кладовища Сум поховоно героїв АТО. Тут завжди живі квіти, завжди люди. Ряди однотипних, високого ґатунку гранітних пам'ятників, немов лави живих воїнів, які стоять на сторожі України та нашої пам'яті про ціну свободи

Громада цього обласного центру глибоко відчула біль утрати захисників із самого початку АТО. У вересні 2014 року в місті оголосили триденний траур: прощалися із сімнадцятьма воїнами дислокованої тут 27-ї бригади. Тоді позиції українських захисників на Луганщині було піддано потужним ракетним обстрілам із території Російської Федерації. Назва села — Побєда — стала для сумчан і всіх українців гірким символом злочину держави, яка донедавна, здавалося, була добрим сусідом.

За плечима бійців 27-ї бригади — тисячі фронтових доріг, чимало успішно виконаних бойових розпоряджень, мужність і відвага, ворожі підступи й гіркота бойових утрат. Однак життя триває далі…

Нині постало питання про облаштування воїнів-артилеристів у ППД. Активно ремонтують казарми, гуртожитки та інші будівлі. Коли розпочалася антитерористична операція, кількість особового складу тут значно зросла, однак казармено-житловий фонд не змінився. Як зазначає ТВО командира бригади підполковник Олег Петрик, на сьогодні завершено ремонт приміщення на 100 ліжкомісць. Завдяки фінансовому ресурсу, який надала Сумська облдержадміністрація, реконструйовано перший поверх казарми. Тепер тут кубрики для контрактників, нові санвузли, кімнати для вмивання... У ці, тепер уже затишні, оселі військовослужбовці переїдуть за тиждень-другий. Щоправда, доки триває ремонт іншого, чотириповерхового приміщення на 5 тис. кв. м, доведеться потіснитися. На жаль, брак площі таки відчутний.

Деякі підрозділи довелося розмістити навіть у населених пунктах, що неподалік від обласного центру, на базі шкіл та училищ. Проте, як запевняє командування частини, питання підготовки житлового фонду для вояків бригади буде вирішено до кінця року. Уже відбулося освоєння перших фінансових призначень Міноборони. До чотириповерхівки підведено воду, налагоджено систему опалення, за нормами енергозбереження виконано утеплення фасаду. Представник підрядника — головний інженер Андрій Майоров переконливо демонструє, що роботи виконують якісно. Незабаром візьмуться й за внутрішнє облаштування. Та, на жаль, нині тимчасова зупинка: очікування коштів нового бюджетного року. Будівельники кажуть, що замовник — Північне ТерКЕУ — обіцяє, що все буде гаразд. У цій будівлі також мають з'явитися кубрики для контрактників. За словами підполковника Олега Петрика, проект реконструкції колишніх казарм надихає, адже, відповідно до нього, умови розміщення особового складу значно поліпшаться, проте хвалитися все-таки зарано: документацію з реконструкції ще не затверджено.

За словами бійців бригади, під час активної фази бойових дій їх активно підтримали жителі області. На передову возили харчі, форму, спецобладнання й медикаменти. Лише Сумський національний аграрний університет, у якому ректором Володимир Ладика, передав бригаді та місцевому територіальному батальйону не одну тонну продовольства, а також однострої, каски, бронежилети... Місцева волонтерська група «Омофор» та київська «Батальйон сітка» виготовили кілометри маскувальних сіток й активно продовжують цю роботу. Павло Нарожний забезпечував артилеристів оргтехнікою та запчастинами на автотехніку. Волонтери Володимир Коротун, Микола Киченко протягом ось уже чотирьох років майже щотижня курсують незмінним маршрутом «Суми — Донбас», підтримуючи зв'язок із земляками на передовій та оперативно розв'язуючи їхні нагальні проблеми. Одне слово, у районі АТО бійці не відчували браку уваги, однак із поверненням на ППД дещо розгубилися. І передусім через відсутність нормальних умов розміщення.

Старший солдат Стас Магдич, який відвоював на Сході країни два з половиною роки, розповідає без емоцій, мовою цифр і фактів, як і належить фронтовику. Його дружина Ольга — також військовослужбовець служби за контрактом. Служать вони разом в артбригаді. А ще в них трійко дітей: двоє школярів і малюк. Доки глава родини перебував у відрядженні в районі АТО, їхній спільний бюджет становив близько 21 тис. грн. Однак із поверненням він зменшився на третину (мінус фронтові). Сімейний бюджет майже весь іде на прожиття: заощадити що-небудь дуже важко. І це, зауважте, за умови, що родина Магдичів мешкає у своїй двокімнатній квартирі, яка залишилася дружині в спадок. Значно важче тим, котрі піднаймають житло. У Сумах аренда двокімнатки обходиться в 3,5–4 тис. грн. І якщо офіцери отримують компесацію за рахунок держави, то контрактники лише мріють про це та очікують відповідних змін до чинного законодавства, які затвердить Верховна Рада.

Загалом у Сумах ставлення до людей у погонах шанобливе. Міська рада власним коштом відкрила один із найпотужніших в Україні Центрів психологічної реабілітації ветеранів АТО. Навпроти військового містечка бригади зведено пам'ятник на честь загиблих бійців бригади. І там завжди живі квіти. У виготовленні пам'ятника допомогли жителі Новоайдарського району Луганської області, де сумчани-артилеристи боронили рідну землі, а створив пам'ятник головний архітектор Сум Володимир Биков.

Водночас, розмірковує підполковник Олег Петрик, у нинішній скруті з розміщенням особового складу допомога місцевої влади має бути більшою. Адже у зв'язку з децентралізацією місто та область отримують чималу суму від сплати військовослужбовцями прибуткового податку. Торік лише місто одержало понад 2 млн грн. Чого б не спрямувати хоч би їх частину на облаштування казарм для військових, яких вони так нині потребують?

Руслан ТКАЧУК

ОСОБАМ, ЗВІЛЬНЕНИМ З ПОЛОНУ, НАДАВАТИМЕТЬСЯ ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА У РОЗМІРІ 100 ТИС. ГРН

Представляючи проект постанови на засіданні Уряду, Міністр соціальної політики Андрій Рева зазначив, що пропоноване рішення передбачає надання особам, звільненим з полону, та членам їхніх сімей державної підтримки.

— Йдеться про надання одноразової грошової допомоги в розмірі 100 тисяч гривень кожній особі. Також передбачено варіанти надання медичної допомоги, психологічної допомоги та реабілітації, допомоги у забезпеченні тимчасовим житлом тих осіб, які є внутрішньо переміщеними особами, — заявив Андрій Рева.

Урядовець також зазначив, що списки осіб, які отримають таку державну підтримку, надаватимуться Службою Безпеки України. Постанова Кабміну «Деякі питання соціальної підтримки осіб, звільнених з полону», розроблена Міністерством соціальної політики на виконання доручення Прем'єр-міністра України Володимира Гройсмана, інформує урядовий портал.

ЗАПИТУВАЛИ? ВІДПОВІДАЄМО!

ДО РЕДАКЦІЇ ПРОДОВЖУЮТЬ НАДХОДИТИ ЗАПИТИ ВІД ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ТА ЧЛЕНІВ ЇХНІХ РОДИН ПРО НАБОЛІЛЕ. АБИ ДОПОМОГТИ РОЗІБРАТИСЯ В НЮАНСАХ ЧИННОГО ЗАКОНОДАВСТВА — ДО ВАШОЇ УВАГИ КОМПЕТЕНТНІ ВІДПОВІДІ НА НАЙАКТУАЛЬНІШІ ЗАПИТАННЯ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Дмитро П., м. Львів:

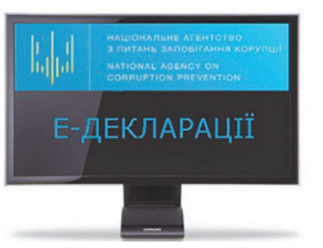
— За рішенням військово-лікарської комісії мене визнано непридатним до військової служби в мирний час та обмежено придатним у воєнний, але я хочу проходити військову службу за контрактом. Чи можу я продовжувати службу під час дії особливого періоду?

— Так, можете. Під час дії особливого періоду підлягають звільненню з військової служби за станом здоров'я ті військовослужбовці, яких військово-лікарською комісією визнано непридатними до військової служби в мирний час та обмежено придатними у воєнний час, якщо вони не виявили бажання продовжувати військову службу. Оскільки ви маєте намір продовжувати службу, вас не повинні звільнити в особливий період за умови, що ви не досягли граничного віку перебування на військовій службі та за умови прийняття позитивного рішення на укладання з вами контракту командиром військової частини.

Тетяна М., дружина військовослужбовця, м. Київ:

— Мій чоловік — учасник АТО, діючий військовослужбовець. Як йому отримати путівку в санаторій та скільки коштуватиме путівка для мене?

— Усі військовослужбовці мають право на санаторно-курортне лікування за наявності медичних показань. Для отримання путівки вам необхідно звернутися до начальника медичної частини або в госпіталь (ветеранам війни — у військкомат). Як учасник бойових дій ваш чоловік має право на безоплатну путівку раз на рік. Якщо ви захочете поїхати з ним, то вам доведеться оплатити її повну вартість. Але у випадку, коли розмір середньомісячного сукупного доходу сім'ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців не перевищує трьох прожиткових мінімумів (а це — 5286 грн), то членам сімей військовослужбовців надаються путівки з 50-відсотковою знижкою.

Вадим П., військовослужбовець, м. Харків:

— Хто із військовослужбовців має право не подавати декларацію? Чи потрібно її подавати в разі звільнення з військової служби?

— 1 січня 2018 року розпочався черговий етап подання декларацій особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за 2017 рік. Відповідно до частини 6 статті 20 Закону України «Про військовий обов'язок та військову службу» та статті 45 Закону України «Про запобігання корупції» військові посадові особи зобов'язані подавати щороку до 1 квітня (шляхом заповнення на офіційному веб-сайті Національного агентства) декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування за минулий рік.

Відповідно до названих законів декларацію не подають військовослужбовці: військової служби під час мобілізації, на особливий період; за призовом осіб офіцерського складу; за контрактом осіб рядового складу; за контрактом осіб сержантського і старшинського складу; молодшого офіцерського складу військової служби за контрактом осіб офіцерського складу (крім військовослужбовців, які проходять військову службу у військових комісаріатах).

Зверніть увагу, що, крім подачі щорічної декларації, військовослужбовці мають подавати декларації також і за умов зміни їхнього службового становища, одним із видів якого є звільнення з військової служби.

Якщо військовослужбовець, який не належить до зазначених вище категорій, звільнений у 2018 році, він має подати декларацію до 1 квітня 2019 року за весь період служби в цьому році по день звільнення.

Микола П., учасник бойових дій, м. Полтава:

— Підкажіть, куди потрібно звернутися ветерану АТО для отримання послуг професійного перенавчання? Якщо в мене вже є вища освіта, чи можу я отримати іншу спеціальність, чи тільки підвищити кваліфікацію по тій, що маю?

— Для отримання послуг з професійної адаптації вам необхідно письмово звернутися до органу соціального захисту населення за місцем реєстрації або фактичного проживання. Ви отримаєте направлення до центру зайнятості на професійну орієнтацію щодо вибору напряму навчання.

Послуги надаються одноразово в порядку черговості. Строк навчання на робітничі професії — не більше 12 місяців, підвищення кваліфікації — не більше 500 годин.

Після успішного завершення повного курсу навчання за відповідними робочими навчальними планами та робочими навчальними програмами колишні військовослужбовці отримають документи державного зразка: свідоцтво про присвоєння (підвищення) робітничої кваліфікації — за результатами первинної професійної підготовки або документ підвищення кваліфікації учасників АТО з вищою освітою.

Професійну адаптацію колишніх військовослужбовців із вищою освітою здійснюють шляхом отримання іншої спеціальності на основі здобутого раніше освітнього (освітньо-кваліфікаційного) рівня, підвищення кваліфікації, спеціалізації.

Дмитро С., військовослужбовець, м. Одеса:

— Що порадите військовослужбовцю, який має кредитні зобов'язання і сплачує відсоток (пеню, штраф, комісію, тіло кредиту) за користування ними?

— Військовослужбовцям з початку і до закінчення особливого періоду штрафні санкції, пеня за невиконання зобов'язань перед підприємствами, установами і організаціями всіх форм власності, зокрема й банками, та фізичними особами, а також відсотки за користування кредитом, не нараховуються.

Особливий період почався 17.03.2014 року (Указ Президента України № 303 «Про часткову мобілізацію») і триває до нині. Моментом виникнення права на ненарахування штрафних санкцій, пені і процентів є: 17.03.2014 року — для тих осіб, які станом на 17.03.2014 року вже були військовослужбовцями; дата прийняття на військову службу (за контрактом і за призовом, зокрема призов під час мобілізації) — для тих осіб, які стали військовослужбовцями після 17.03.2014 року.

Отже, якщо ви військовослужбовець, який має невиконані зобов'язання (зокрема кредитні зобов'язання) пропонується:

1. Звернутися до установи (банку) із заявою провести звірку зобов'язань та отримати довідку із сумою залишку заборгованості по тілу кредиту, а також відсотках, комісіях, штрафах тощо. (Цей етап є важливим, тому радимо починати з нього задля розуміння реальної картини зобов'язання, що буде підтверджено офіційною інформацією від банку. Звертатися можна особисто, через представника, який має підтвердні документи, а також поштою: лист радимо відправляти з описом вкладення та повідомленням про вручення).

2. Звернутися до установи (банку) із заявою про звільнення від сплати штрафних санкцій, пені і процентів по кредиту, а також про звільнення від сплати страхових платежів, якщо такі передбачені кредитним договором. До заяви необхідно додати документи, які підтверджують статус військовослужбовця. Такими документами можуть бути: військовий квиток; посвідчення офіцера; довідка про призов на військову службу; довідка про проходження військової служби, що видається у військовій частині. У випадку надання копій документів вони мають бути завірені встановленим порядком. Відповідь має бути надана протягом 30 днів з дня отримання звернення (Закон України «Про звернення громадян»).

3. У випадку, якщо заяву, зазначену вище, не було задоволено, радимо звернутися до голови правління банку з аналогічною заявою. У цій заяві обов'язково вказати відомості про надання попередньої заяви та результати її розгляду. Відповідь має бути надана протягом 30 днів з дня отримання звернення.

Якщо і цього разу заяву не буде задоволено, звертайтеся до суду з позовною заявою до банку. Крім того, у прохальній частині варто звернутися до суду про застосування заходів забезпечення позову — тимчасово припинити нарахування платежів за кредитним зобов'язанням.

Олена С., військовослужбовець, м. Львів:

— Я цього року уклала контракт на військову службу строком на три роки. Чи зберігатиметься за мною робоче місце на період служби? Чи буде здійснюватись виплата середньої заробітної плати протягом цього часу?

— Відповідно до пункту 3 статті 36 Кодексу законів про працю України роботодавець звільняє працівника у зв'язку зі вступом на військову службу. Робоче місце за вами не зберігається. Також ви не маєте права на виплату середнього заробітку.

Галина П., мати військовослужбовця, м. Чернівці:

— Мого сина після лікування в госпіталі направляють на профілактику в санаторій. Проте без сторонньої допомоги йому не обійтися — важке поранення ніг. Я і невістка працюємо, а батько — інвалід І групи. Чи може з ним поїхати донька? Скільки це коштуватиме?

— Може, якщо вона досягла 16-річного віку. У разі направлення до санаторно-курортного закладу для продовження лікування після стаціонарного лікування в госпіталі військовослужбовця, який за станом здоров'я потребує сторонньої допомоги відповідно до висновку військово-лікарської комісії, особі, яка його супроводжує, безоплатно надається путівка до цього санаторно-курортного закладу без права лікування.

Особою, яка супроводжує військовослужбовця до санаторно-курортного закладу, також не може бути інвалід І групи.

Петро К., учасник бойових дій, м. Миколаїв:

— Хто займається відшкодуванням збитків від дорожньо-транспортної пригоди, винуватцем якої є учасник бойових дій?

— Відповідно до статті 13 Закону України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів» учасники бойових дій, які особисто керують належними їм транспортними засобами, звільняються від обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності на території України. Відшкодування збитків від дорожньо-транспортної пригоди, винуватцями якої є зазначені особи, проводить МТСБУ (Моторне транспортне страхове бюро України) у порядку, визначеному цим законом.

МТСБУ є єдиним об'єднанням страховиків, які здійснюють обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів за шкоду, заподіяну третім особам. Тобто якщо ви учасник бойових дій і особисто керуєте належним вам транспортним засобом, оформлювати звичний поліс «автоцивілки» вам не обов'язково. Транспортний засіб та ваше здоров'я автоматично застраховані державою. Для отримання більш детальної інформації радимо відвідати сайт МТСБУ за посиланням: http://www.mtsbu.ua/ua/

Підготувала Тетяна МОРОЗ

Евакуація поранених вертольотом Мі-8

«БУВАЛО, ЛЕТИШ І ЧУЄШ ЦОКОТІННЯ КУЛЬ. ЗАПИТУЄШ ЕКІПАЖ: «УСІ ЖИВІ?» — І ЛЕТИШ ДАЛІ»

ЛЬОТЧИК ПЕРШОГО КЛАСУ, КАВАЛЕР ОРДЕНА БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ІВАН ПОЛІХУН РОЗПОВІВ ПРО ФРОНТОВІ БУДНІ ВЕРТОЛІТНИКІВ, ПРО НАПИСАНІ КРОВ'Ю ІНСТРУКЦІЇ ТА ПРО ТЕ, ЧОМУ ЛЬОТЧИКАМ УСІ ЗАЗДРЯТЬ

Липень 2014-го. П'ята ранку. Тривожний сон авіаторів перервала рація: «Сімдесятдев'ятку накрили «Градами» з території Росії! Треба поранених забрати!» Уже за кілька хвилин екіпаж на чолі з підполковником Іваном Поліхуном — у повній бойовій готовності. На гранично малій висоті, не вмикаючи прожектори, вертоліт мчить на порятунок. Підлетівши до потрібної точки, екіпаж розуміє: стрілянина не припиняється, а прилетіти ще раз, напевно не вийде. Треба вантажити всіх поранених за один раз, розуміє вертолітник. Багато десантників у вкрай важкому стані, рахунок іде на години. Не вимикаючи двигунів, починають оперативно вантажити поранених хлопців. «Цього треба терміново оперувати і цього треба вивезти...», — додає фельдшер. Один за одним на борт вертольота завантажили 28 осіб. Це і складні важкопоранені під крапельницями, і з пораненнями рук та ніг… Екіпажу ще не випадало перевозити таку кількість бійців. Через перевантаження вертоліт не хотів летіти, та ще й спека негативно на нього впливала. Холодний піт стікав по спині, коли перелітали через небезпечні ділянки. Вийшло! Довезли! А вже за кілька годин пролунала ще одна команда на бойовий виліт. Потім іще…

Подібних історій влітку 2014-го було чимало. Екіпаж нерідко виконував по сім-вісім вильотів на день. Тоді спати випадало лише кілька годин на добу. Працювали і вдень і вночі, за будь-якої погоди. Евакуйовували поранених, доправляли зброю, боєприпаси, їжу та воду нашим підрозділам. Закидали в тил ворога групи для виконання спеціальних завдань. Вертоліт практично ніколи не відпочивав. До Івана часто підходять вояки зі словами: «О! Льотчик! Ви ж мені життя врятували!»

Іван Євгенович — льотчик першого класу, кавалер ордена Богдана Хмельницького, має більше як 2500 годин нальоту. Він, син авіатора, дитинство провів у військових містечках на території Угорщини, Грузії, Далекого Сходу, інших куточків колишнього Радянського Союзу й твердо вирішив, що продовжить військову династію.

Перша тривала ротація Івана на фронт відбулася одразу після повернення з миротворчої місії. У травні 2014-го він прилетів з Африки. Десять днів на відпочинок — і вперед!

— Я був готовий і до інтенсивності польотів, і до шаленого цокотіння куль по вертольоту. Нас цього вчили. Треба летіти серед ночі? Летимо! Треба рано-вранці? Летимо! Нормою стали сім-вісім годин на добу в повітрі. Я ніколи не сумнівався в жодному льотчикові, а вони показували, без перебільшення, вищий пілотаж. За весь час я не чув жодної відмови, навіть якщо на нас чекає велика небезпека. Багато бортів поверталося з пробоїнами. Бувало, летиш і чуєш цокотіння. Запитуєш екіпаж: «Усі живі?» — і летиш далі.

Навряд чи колись вертолітник Іван Поліхун зможе забути серпневий день, коли ворог обстріляв борт, який працював у парі з його вертольотом, і бригада втратила льотчика-штурмана. Того дня екіпажі ночували в одному наметі, а зранку всі разом пили каву. Ранок тоді виявився досить незвичним: аж до дев'ятої години була тиша. Авіатори встигли поспілкуватися, спокійно поснідати. А потім — виліт за вильотом.

«Під час польотів на Донбасі вертоліт могли «зняти» з будь-якого вікна. Саме тому льотчики постійно змінювали маршрути польотів»

— Ми тоді по черзі літали до Савур-Могили. То мій екіпаж, то Володимира Шлюхарчука. Але вже під вечір ворог вистежив та обстріляв вертоліт колеги. Володя одразу передав: «Туди не летіть!» На жаль, після того випадку загинув Дмитро Арциленко, льотчик-штурман. У важкому стані його евакуювали в госпіталь, прооперували. Ми всі вірили в краще, та, на жаль… Наступного ранку після цього випадку ми знову полетіли. А як же інакше? Така в нас робота.

Оскільки у фронтових умовах далеко не завжди на місці були інженери, екіпаж нерідко ремонтував вертоліт самотужки.

— Якось, коли ми чергували біля польового шпиталю, у вертольота згорів допоміжний двигун. Він просто не витримав величезної кількості запусків. А без нього піднятися в небо ніяк не можна. Нам зранку привезли новий двигун, ми втрьох його максимально швидко встановили й того ж дня полетіли, щоб забрати поранених. Навантаження на техніку було колосальним. Та й ми ризикували. Після того як ворог почав застосовувати ПЗРК, перейшли на гранично малі висоти. Це навіть не 10 метрів, а лише три-п'ять. Насправді це дуже небезпечний вид польоту, бо можна зачепитися, залетіти в дроти…

Льотчик розповідає, що екіпаж намагався ніколи не летіти без вантажу. За першої ж нагоди забігали в крамницю й завантажували вертоліт печивом, цигарками, бритвами, водою. Тим паче що так далеко волонтери часто не доїжджали. Саме тому бійці сприймали авіаторів як людей із Великої землі й часто робили замовлення.

— Взаємодопомога була завжди. Льотчики постійно виручали один одного. Наприклад, бували ситуації, коли є поранені, а ти не встигаєш їх забрати, затримався в іншому місці. Товариш завжди полетить замість тебе. Тобто працювали всі разом. Звісно, льотне братерство існувало завжди, та після подій 2014-го ми стали ще згуртованішими.

Офіцер говорить, що нинішні події змусили його багато що переосмислити.

— Зрештою, льотні інструкції написано грамотно, бо їх написано кров'ю. Але все-таки тактика дій оновилася. Мій тесть, також вертолітник, воював у Афганістані. Він розповідав, що там на 70 кілометрів був лише один аул, звідки могли підбити машину. А під час польотів на Донбасі вертоліт могли «зняти» з будь-якого вікна. Саме тому ми постійно змінювали маршрути польотів. Щоб забрати пораненого, летіли одним маршрутом, а поверталися зовсім іншим. Бувало таке, що навіть керівництву кажеш одне, а насправді летиш зовсім іншим маршрутом. Ні, довіра в нас була, але зв'язок міг підвести. Переговори могли прослуховувати.

За умовами Мінських домовленостей, армійська авіація Сухопутних військ Збройних Сил України не здійснює бойових вильотів із застосуванням озброєння. Однак роботи для льотчиків вистачає.

— Це передусім бойові чергування в системі протиповітряної оборони. Для «вісімок» (Мі-8) узагалі мало що змінилося, вертольоти постійно в роботі й нині: поранених вивозять, доставляють воду, продукти, медикаменти, лікарів. Багато роботи сьогодні й у пункті постійної дислокації. Нині активно готуємо молодь. Я дуже радію, коли бачу, як у молодих пілотів горять очі від захоплення справою, так само, як у нас, у старшого покоління.

— Ну що, тепер зрозуміли, чому льотчикам усі заздрять? — запитує пілот і гордо додає, що його син також мрійливо поглядає на вертольоти.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

У ЧОМУ ОСОБЛИВІСТЬ УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ

У ЇХНІЙ НЕЗЛАМНІЙ ВОЛІ, МІЦНОМУ ХАРАКТЕРІ ТА НЕПІДКУПНОМУ ПАТРІОТИЗМІ. НА ЗНАК ПОШАНИ ІМЕНАМИ НАШИХ СОЛДАТІВ В УКРАЇНІ НАЗИВАЮТЬ НАСЕЛЕНІ ПУНКТИ, ВУЛИЦІ, ШКОЛИ…

Майже два місяці тому на Дніпропетровщині назвали село на честь полеглого у війні з окупантами військовослужбовця 25-ї окремої повітряно-десантної бригади ДШВ. Так село Червоний Лиман стало Добропасовим. Сергій Добропас загинув у збитому бойовиками під Луганськом улітку 2014-го літаку Іл-76. А в Новомосковську на честь загиблих десантників 25-ї бригади названо три вулиці. Також імена героїв із цієї частини носять вулиці у Кам'янському та Катеринопільську. Бригада торік відзначила свою 15-ту річницю. Її воїни визволяли Слов'янськ, Краматорськ, Авдіївку, мужньо тримали оборону на Савур-Могилі та аеропорту «Луганськ». Зараз частина знову протистоїть ворогу на одному з найгарячіших напрямків спротиву російській агресії. Вона міцно вгризлася в замерзлу донецьку землю і готова повністю звільнити її від загарбника.

…Напередодні добряче хурделило. Спокійно доїхати до розташування фронтового «офісу» єдиної в нашому десантно-штурмовому війську повітрянодесантної бригади заважали снігові перемети. Справжні кучугури — такі намітають-нагромаджують тільки степові вітрогони. Наш «Рено», не вельми пристосований до вибриків української зими, не без проблем дістався визначеного місця.

КРАЩИЙ КУЛЕМЕТНИК 2017-го — ДЕСАНТНИК

Знайомлюся із сержантом, який відрекомендувався надзвичайно просто: «Я — Сергій, сержант, командир відділення, дніпрянин». Він пішов на війну добровольцем іще в березні 2014-го. Брав участь у штурмі Савур-Могили як кулеметник. Тоді комбатом був Євген М. (нині командир однієї з бригад). Він викликав кулеметників і сказав, що потрібні 10 добровольців, щоб відбити у ворога висоту і закріпитися там. Сергій зробив крок уперед. Закріпитися під шаленим ворожим вогнем вдалося тільки з другої спроби.

Десантник швидко став справжнім профі — не заздрю ворогу, який потрапить на приціл його «дашки», як він ніжно називає свою бойову зброю типу ДШК. Його розрахунок став кращим у змаганні кулеметників оперативно-тактичного угрупования, а торік кращим серед усіх кулеметників, задіяних в АТО.

— Щойно зайняли позиції на Савур-Могилі, відразу почалося пекло, — згадує Сергій. Подумав: усе, останні години настають — такий шалений вогонь по нас відкрили бойовики. Особливо прицільно-нахабно діставав їхній «Утес» (російський великокаліберний кулемет. — Авт.) із висоти за 400 метрів від нас. Спершу взяти штурмом гору не вдалося. Було багато поранених. Нашому ротному добряче дісталося. Йому куля калібру 5,45 мм влучила під бронежилет десь у шию, а вийшла внизу живота. Довелося неабияк відволіктися на евакуацію побратимів, які стікали кров'ю. Поки перев'язував снайпера Костю з 9-ї роти, ротний помер…

На другий штурм нас повів комбат. Тоді «заговорили» ворожі міномети, великокаліберні кулемети, АГС — все, що було у ворога... Савур-Могилу ми таки відбили. Як на мене, її треба і можна було втримати, але не судилося. Ми вже тоді чули: через особливу затятість 25-ї бригади окупант поширив наказ нікого з неї в полон не брати. На тому боці нас чудово запам'ятали й по Шахтарську, де ми їм «дали прикурити».

Помічаю на пальці руки кулеметника масивний перстень із логотипом десантних військ. Не можу не запитати про його походження. Боєць каже, що 2016-го десь із десяток товаришів, коли стояли разом на одній з ліній оборони, вирішили вигадати собі якусь символічну річ як елемент єднання.

— Більшість тих хлопців були із четвертої хвилі мобілізації, — згадує побратимів сержант. — На диво символічним виявився той перстень. Інколи здається, що, немов обручкою, я так назавжди одружився із десантом...

НА ВІЙНІ ПОНЯТТЯ «МОЛОДИЙ» ВІДНОСНЕ

У 25-й служать чимало цікавих постатей. Приміром, Артем у свої 18 підписав контракт із ЗСУ та після етапу підготовки поїхав на Схід країни. Його дід і батько були десантниками. Тато воював на Донбасі 2014-го. Тобто хлопець — десантник у третьому поколінні! Він свого часу закінчив військовий ліцей, давно звик до дисципліни, а тепер мріє про офіцерську кар'єру.

23-річний ротний Назар — випускник Одеської військової академії. Пішов у десантники, тому що, як він каже, «тут веселіше». Перехід від теорії до практики для нього не був складним, бо уже під час навчання курсантів готували до реальної війни.

На війні поняття «молодий» відносне. Якщо бійцю за 30 чи 40 років, а він не воював, я повинен його навчити, починаючи з азів, хоча він мені у батьки годиться, — каже офіцер. — Дехто швидко звикає до війни, а декому важче. Моя рота, як сім'я. І я в ній голова. Маю дбати про підлеглих, як про своїх дітей, попри їхній вік. На війні головне — швидко пристосуватися до ситуації й не деградувати як офіцер, постійно розвиватися.

Цікавою, хоч і нетривалою, видалася розмова із майором Емілем І, — заступником комбата. Він добре відомий тим, що його розвідгрупа знищила важливу вогневу позицію ворога. За рішучі дії й мудре керівництво офіцера нагородили орденом Богдана Хмельницького III ступеня. А ще орденом «Народний Герой України».

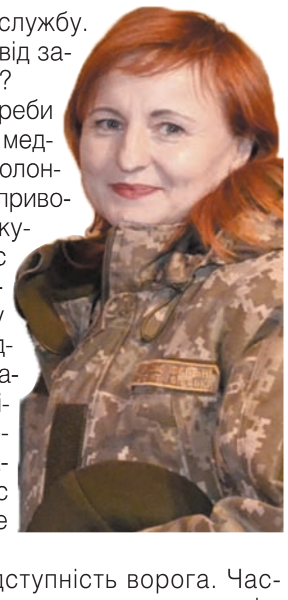
Еміль згадує операцію на підступах до Шахтарська. Наприкінці серпня 2014-го вони прикривали відомий рейд під керівництвом Михайла Забродського.

— Підійшли до окупованого Шахтарська, аби перекрити дороги і забезпечити прохід 95-ї бригади. Закріпилися на східній околиці міста. Чотири доби стояли там під градом ворожих снарядів з боку Тореза, — розповідає офіцер, який тоді командував взводом. — Також вели ближні вуличні бої: сили противника інколи наближалися на відстань кидка гранати. Як не дивно, а до вуличних боїв у Шахтарську виявилися готовими — вони минули без значних втрат, хоча поранених було багато. Запорукою виживання стали постійні переміщення, мобільність. У ті часи, як і потім, неодноразово бачив громадян Росії, що проти нас воювали. Як і заблукалих «журналістів» з акредитацією «ЛНР», яких ми передавали відповідним службам.

МЕДИКИ Й ПОРАНЕНІ — УЛЮБЛЕНІ МІШЕНІ ПРОРОСІЙСЬКИХ НАЙМАНЦІВ

Ще одним моїм співрозмовником стала медик Ірина, яка служить у війську вже понад 16 років. На війну потрапила після не одного написаного рапорту.

— Де і коли було найтяжче? — запитую фельдшера батальйону. — Найважче, коли чую залпи, та немає зв'язку із хлопцями. Якось така ситуація тривала понад дві години…За останній рік вивезла із бойовищ понад 50 поранених і травмованих побратимів. Були непрості ситуації, важкі поранення, коли навіть хірурги казали, що не розуміють, як мені вдалося довозити хлопців. Я і справді не знаю, що допомагає нам рятувати важких поранених. Інколи здається, що нам у цьому допомагає Всевишній. Про всіх хлопців пам'ятаю, в кого яке було поранення, бо за кожного хвилювалася. Якось один боєць неподалік Зайцевого зазнав важке кульове поранення в черевну порожнину. Підступна куля 5,45 мм залетіла під бронежилет і «блукала» в тілі. Весь кишковик у нього був практично назовні. Через пошкодження артерії виникла сильна кровотеча. Допоміг мій досвід роботи в реанімації. Вдалося спинити кровотечу, вгамувати больовий шок. До лікарні в Бахмуті його довезли при свідомості. Потім — шестигодинна операція. Хлопець не лише вижив, але й продовжує службу.

— Зимою як рятуєтеся від застуди в польових умовах?

— Ліків не бракує, потреби в додатковому постачанні медпрепаратів немає. Та й волонтери досі підтримують, привозять лимони, імбир, лікувальні трави й чаї. До нас звертаються навіть цивільні. Стоїмо ж у такому місці, де немає ні фельдшерського пункту, ні загалом медиків, окрім нас. Нікому не відмовляємо. Потім вони усміхаються, вітаються. Розуміють: до нас можна звертатися, адже ми не кусаємося!

Єдина проблема — підступність ворога. Часто заклеюємо зображення червоних хрестів, щоб противник, боронь Боже, не вгледів, що прибули медики. Ми і поранені є улюбленими мішенями найманців. По нас одразу стріляють, щойно приїздимо на допомогу. Ось такі справи, товаришу журналісте…

Геннадій КАРПЮК

УКРАЇНА САМОТУЖКИ МОДЕРНІЗУЄ ЗЕНІТНЕ РАКЕТНЕ ОЗБРОЄННЯ

ВЖЕ ЗА РІК ПІДРОЗДІЛИ ППО МОЖУТЬ ОТРИМАТИ ОНОВЛЕНІ ЗРК «БУК-М1» ГЛИБОКОЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ

ЗРК малої дальності «Бук-М1»

У Командуванні ПС запевняють, що наразі триває інтенсивна робота фахівців зенітних ракетних військ, провідних науковців та підприємств «оборонки» щодо оновлення парку зенітного ракетного озброєння. Незабаром українські підрозділи ППО мають отримати комплекси, здатні протистояти перспективним засобам повітряного нападу в усьому діапазоні висот та швидкостей в умовах інтенсивного радіоелектронного та вогневого впливу противника.

Основним шляхом переозброєння Повітряних Сил сучасним ЗРО визначено модернізацію старих та розробку і виробництво нових ЗРК (ЗРС) підприємствами «Укроборонпрому» із залученням, за потреби, закордонних партнерів.

Український ОПК в цьому напрямку рухається двома шляхами. Перший — розробка нових зразків зенітного ракетного озброєння. Він потребує значних капіталовкладень і тривалого часу. Отже, новий зенітний ракетний комплекс українського виробництва у військах з'явиться не скоро, попри те, що розробки в цьому напрямі ведуться доволі інтенсивно. Другий шлях — глибока модернізація наявних ЗРК «Бук-М1». Узявши до уваги досвід глибокої модернізації комплексу, наприклад, Білорусі, а також проаналізувавши вітчизняний науково-технічний і промисловий потенціал, у Командуванні ПС вирішили, що це перспективний напрям, який дозволить у відносно стислі терміни підсилити підрозділи ППО. Зараз на оборонних підприємствах над цим активно працюють. І вже за рік ЗРВ можуть отримати перші модернізовані ЗРК.

До війни запчастини і складники для ремонту комплексів закуповували в Росії. За останні кілька років вітчизняним підприємствам вдалося практично з «нуля» налагодити виробництво найбільш гостродефіцитних складників та відновити майже чверть парку ЗРК «Бук-М1». Ці складники — це вже суто українські новітні цифрові розробки. Українські вироби хоч і не покращують тактико-технічні характеристики, проте додають ЗРК надійності та простоти в експлуатації.

Україна змушена йти цим шляхом, адже закупівля, як дехто пропонує, сучасних ЗРК за кордоном не вирішить проблему переозброєння зенітних ракетних військ. Вони дорогі, і ми не зможемо відразу закупити необхідну кількість. А підтримувати підрозділи в боєздатному стані під час війни конче необхідно. Тому і доводиться відновлювати наявні комплекси, потроху їх удосконалюючи. А поки наші повітряні кордони захищає відремонтоване озброєння, українські розробники працюють над варіантами глибокої модернізації «Буків».

Фахівці підприємств «Укроборонпрому» спільно із фахівцями ЗРВ та науковцями Харківського національного університету Повітряних Сил провели дослідження потенціалу модернізації комплексу, можливостей промисловості й спільно підготували оперативно-тактичні вимоги до характеристик, які належить мати оновленому «Буку». Характеристики майбутнього зенітного ракетного комплексу не розсекречують, проте запевняють, що в результаті модернізації він стане ефективнішим, надійнішим і суттєво розширить зону ураження цілей. У підсумку очікується, що це озброєння відповідатиме стандартам найрозвиненіших країн світу і за класифікацією НАТО отримає нове кодове ім'я Grizzly («Ведмідь») замість Gadfly («Ґедзь»).

Характеристики майбутнього ЗРК не розсекречують, проте запевняють, що в результаті модернізації він стане ефективнішим, надійнішим і суттєво розширить зону ураження цілей

Зокрема підвищення експлуатаційно-технічних характеристик буде досягатися шляхом заміни окремих блоків, вузлів, агрегатів і складових частин на нову сучасну елементну базу із використанням мікропроцесорних технологій. Це значно збільшує безвідмовний безперервний час роботи комплексу. Використання мікропроцесорів і модульної системи дозволить уніфікувати складові комплексу. Один і той же збірний блок зможе виконувати різні функції залежно від того, куди його встановлять. Такий підхід суттєво зекономить кошти та спростить експлуатацію й обслуговування. Завдяки модульній системі усунення несправностей триватиме лише кілька хвилин: замінив несправний блок, і можна далі працювати у штатному режимі.

Робочі місця розрахунку буде автоматизовано. Комп'ютерна система управління комплексом проводитиме налаштування і діагностику всієї апаратури задля виявлення несправностей. Обробка сигналів, виявлення і супроводження цілей також здійснюватимуться в автоматичному режимі. Особовому складу треба лише вчасно ввімкнути, проконтролювати роботу, здійснити пуски ракет, вимкнути і перемістити комплекс на іншу локацію.

ТАКТИКО-ТЕХНІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ЗРК «БУК-М1»

«Бук» — самохідний зенітно-ракетний комплекс, призначений для боротьби з маневреними аеродинамічними цілями (крилаті ракети, керовані бомби, літаки, гелікоптери, БпЛА тощо) на малих та середніх висотах (від 30 м до 14–18 км) в умовах інтенсивної радіопротидії.

Роботи над ЗРК було розпочато 1972 року. Першу модифікацію «Бука» (9К37; за класифікацією МО США і НАТО — SA-11 Gadfly) прийнято на озброєння 1979 року. Наступну модернізацію комплексу 9К37М1 «Бук-М1» — 1983 року.

Аналіз результатів випробувань показав, що порівняно з базовим варіантом зона ураження була значно збільшена, ймовірність ураження крилатих ракет ALCM — не менше ніж 40%, гелікоптери збиваються з імовірністю від 60 до 70%, завислі гелікоптери на відстані від 3,5 до 10 км можуть бути уражені з імовірністю від 30 до 40%. Введено можливість розпізнавання трьох класів цілей: літака, гелікоптера, балістичної ракети. Впроваджено технічні та організаційні заходи для ефективної протидії протирадіолокаційним ракетам. Всі засоби ЗРК «Бук-М1» мають повну взаємозамінність з елементами комплексу базової модифікації.

Комплекс	**Бук-М1**
Ракета	9М38М1
Зона ураження, км	
— дальність	3,32...35
в т.ч. балістичні цілі	—
— висота	0,015...20-22
— по параметру	до 22
Імовірність ураження цілі однією ЗКР	
— типу винищувач	0,8...0,95
— типу вертоліт	0,3...0,6
— типу крилата ракета	0,4...0,6
Макс. швидкість ураження цілей, м/с	800
Час реакції, с	22
Швидкість польоту ЗКР, м/с	850
Маса ракети, кг	685
Маса бойової частини, кг	70
Канальність по цілі	2
Канальність по ЗКР	до 3
Час розгортання (згортання), хв	5
Число ЗКР на бойовій машині	4
Рік прийняття на озброєння	1983

Комплекси отримають також нову телетепловізійну систему, сучасні цифрові засоби зв'язку, навігації і топоприв'язування, лазерний далекомір та режим координатної підтримки, а в перспективі й нову зенітну керовану ракету з напівактивною головкою самонаведення.

Введення лазерного далекоміра дозволить забезпечити пасивну пеленгацію наземних і надводних цілей та підвищити потайність роботи ЗРК завдяки спільній роботі далекоміра і тепло-телевізійно-оптичного візира. А режим «координатна підтримка» підвищить ефективність роботи ЗРК у складній перешкодовій обстановці.

Олександр ОЛЕХНОВИЧ

Є ЗАМІНА ДЛЯ «ШИШИГИ»

НОВИЙ ВІТЧИЗНЯНИЙ АВТОМОБІЛЬ Tata МОЖЕ СТВОРИТИ СЕРЙОЗНУ КОНКУРЕНЦІЮ ГАЗ-66 І НЕ ЛИШЕ. ЗА СВОЇМИ ХАРАКТЕРИСТИКАМИ УКРАЇНСЬКА ВАНТАЖІВКА ПЕРЕВЕРШУЄ РОСІЙСЬКИЙ АНАЛОГ

Український автомобіль Tata під час випробувань

Бориспільський автозавод корпорації «Еталон» торік представив вантажівку індійської фірми Tata LPTA 713 TC з колісною формулою 4х4. Як вважають профільні фахівці, черговий кандидат на заміну легендарної «шишиги» (поширена назва ГАЗ-66) за своїми характеристиками перевершує російський аналог. Важливо, що цей автомобіль невибагливий в експлуатації

Нагадаю, спроби знайти заміну російському ГАЗ-66, який на даний час уже морально застарів і фізично зношений, були і раніше. Зокрема йдеться про повноприводну модель «Богдан-3373» із китайською кабіною JAC, яка створена на базі агрегатів Hyundai HD72. Автомобіль «Богдан-3373» має 3,9-літровий турбодизельний двигун, що відповідає екологічним стандартам Євро-2, із потужністю 130 к. с. Максимальний крутний момент — 380 Нм при 1900 об./хв. У цьому автомобілі мінімальна кількість електронних пристроїв, паливна система — з механічним рядним насосом високого тиску. В механізмі вмикання повного приводу передбачено захист від некоректного перемикання режимів роботи повного приводу (привод на задню вісь, повний привод та понижувальна передача), що своєю чергою підвищує надійність автомобіля.

На цьому автомобілі використовується двигун з КПП та задній міст Hyundai HD72. Вибір базового шасі продиктований тим, що конструкція автомобіля Hyundai HD якнайкраще підходить для експлуатації в непростих дорожніх умовах, не потребує складного технічного обслуговування та надійна. Автомобіль

Автомобіль Tata здатний долати круті підйоми до 70%, схили до 30%, рів завширшки 0,6 м, а також форсувати без підготовки брід завглибшки 0,65 м

«Богдан-3373» долає підйоми до 40° й брід до 0,5 м без підготовки. При цьому максимальна швидкість — до 110 км/год. Цей повноприводний автомобіль має збільшений кліренс — 240 мм, його повна маса — 7,2 т, а корисне навантаження шасі — 4,5 т.

У запропонованій Бориспільським автозаводом версії повна маса становить 5150 кг, а вантажопідйомність — 2500 кг (тобто на 500 кг більше, ніж у ГАЗ-66). При цьому габаритні розміри моделі: довжина — 5750 мм, ширина — 2160 мм, висота — 2850 мм. Вантажівка буде комплектуватися 6-циліндровим турбодизелем Tata потужністю 125 к.с. Трансмісія — повноприводна із понижувальним рядом передач і блокуванням міжосьового диференціала. Максимальна швидкість — 82 км/год, а запас ходу становить 800 км.

За своїми позашляховими характеристиками автомобіль Tata не поступається ГАЗ-66. Нова модель авто може долати круті підйоми до 70%, схили до 30%, стінку заввишки 0,5 м, рів завширшки 0,6 м, а також форсувати без підготовки брід завглибшки 0,65 м.

Представники Бориспільського автозаводу стверджують, що вже перші випробування Tata LPTA 713 продемонстрували, що ця вантажівка за всіма характеристиками перевершує ГАЗ-66. Українська автівка на заводських випробуваннях підтвердила високу прохідність, вона компактна за розмірами і має міцну конструкцію. За таких характеристик, думаю, в неї є шанси потрапити до автопарку нашого війська.

Сергій ВОРОНКОВ

У ХАРКОВІ РОЗРОБЛЯЮТЬ НОВУ БОЙОВУ МАШИНУ ПІХОТИ

Державне підприємство «Харківське конструкторське бюро ім. О.О. Морозова» (ХКБМ) працює над розробкою бойової машини піхоти БМП-У. Нещодавно підприємство презентувало дослідний зразок БМП-У у вигляді макета. Новинка має надійти на зміну вже давно застарілим БМП-1 і БМП-2, яких у Збройних Силах України ще експлуатують чимало. Про це повідомляє defence-blog.com.

Зазначено, що БМП-У буде відносно недорогою та простою в управлінні. Бойову машину оснастять новим бойовим модулем — баштою, яка може нести різне озброєння. Зокрема, це 30-міліметрова автоматична гармата, протитанкові керовані ракети «Бар'єр», 30-міліметровий гранатомет і кулемет калібру 7,62 мм.

Передбачають, що перший ходовий прототип нової БМП-У нададуть на випробування вже поточного року.

НОВИНКА ДЛЯ САПЕРІВ: ДИСТАНЦІЙНО КЕРОВАНА ПЛАТФОРМА ДЛЯ РОЗМІНУВАННЯ

Нещодавно Міністерство оборони України оприлюднило результати роботи саперних підрозділів вітчизняного війська. Цифри справді вражають, адже з початку АТО вони перевірили понад 3640 га територій і знешкодили 177 728 вибухонебезпечних пристроїв. А, за різними оцінками експертів, на розмінування територій Донецької й Луганської областей потрібно буде від 10 до 15 років.

Перспективний напрямок розвитку військової інженерної техніки — наземні роботизовані комплекси, які допомагають саперам у виконанні завдань із розмінування, повідомляє uprom.info. Допомогти в цьому може й одна з вітчизняних компаній, фахівці якої створили багатоцільову дистанційно керовану платформу, яку в майбутньому може бути адаптовано для розмінування територій. На носовій частині буде розташовано апаратуру для виявлення мін, на кормі — маніпулятор або засоби ураження. Радіус керування платформою — 1,5 км, і його може бути збільшено до 3–4 км.

РАДНИК МО УКРАЇНИ З ПИТАНЬ РОЗВИТКУ СЕРЖАНТСЬКОГО СКЛАДУ РОЛАНДАС КІШКІС:

«СЕРЖАНТ ВИСОКОГО РАНГУ ІЗ СОЛІДНОЮ ВИСЛУГОЮ МАЄ ОТРИМУВАТИ НЕ НА РІВНІ ЛЕЙТЕНАНТА, А НЕ МЕНШЕ СТАРШОГО ОФІЦЕРА»

ЛИТОВСЬКИЙ ОФІЦЕР ПЕРЕКОНАНИЙ, ЩО ДОСВІД ЙОГО КРАЇНИ, НАБУТИЙ ПРИ ПЕРЕХОДІ НА СТАНДАРТИ НАТО, МОЖЕ БУТИ КОРИСНИМ ДЛЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

— У Збройних Силах України триває реформа українського професійного сержантського складу. Які ви бачите здобутки?

— Минулого року було підготовлено багато важливих документів, зокрема концепцію розвитку професійного сержантського складу (ПСС), дорожню карту щодо реалізації концепції та навіть більш детальний щорічний план.

Однак найважливішим є те, що ми створили команду людей, які бажають робити зміни. Ця «сержантська команда» включає фахівців Генерального штабу Збройних Сил України, Міністерства оборони та його Офісу реформ, навіть дехто від Кабінету Міністрів та Верховної Ради, і багатьох радників та експертів із різних сфер.

Про які результати нашої спільної роботи можна вже говорити? Затверджена і запроваджена нова чотириступенева освітня система ПСС, створена і ухвалена нова система навчання інструкторів. Усе це дуже близько до стандартів НАТО.

Крім того, завдяки створенню трьох центрів/шкіл для професійного сержантського складу була підвищена спроможність навчальних закладів сержантського складу. Перший з них розташований у Десні (Центр підготовки висококваліфікованих фахівців ПСС), а два інші — у Василькові (для ПС) та Миколаєві (для ВМС). У складі цих навчальних центрів лише професійні сержанти, з яких призначаються й їхні керівники. Це є новим підходом для Збройних Сил України.

Ми готуємо нові законопроекти щодо розвитку сержантського складу. Перший з них базується на досвіді НАТО та пов'язаний із системою звань професійного сержантського складу. Проект наразі знаходиться на розгляді у Верховній Раді, і ми сподіваємося, що цього року його буде ухвалено.

Інший законопроект пов'язаний із обов'язками та новим статусом сержантського складу, який подано до Кабінету Міністрів, а після ухвалення урядом він має бути переданий на розгляд до Верховної Ради.

Ще один дуже важливий законопроект стосується соціальної підтримки, зокрема компенсації за піднайом житла для сержантського складу. Це має надзвичайно важливе значення для реформи. Принциповим моментом у створенні корпусу сержантського складу є побудова системи соціального забезпечення.

Було запропоновано змінити нині чинну систему грошового забезпечення, коли сержантський склад найвищого звання, який прослужив у війську 20–30 років, отримує менше грошей, ніж лейтенант першого року служби.

Досягнуто важливої домовленості про запровадження нової, більш прогресивної, системи взаємопов'язаних зарплат сержантів та офіцерів. Сержант високого рангу із солідною вислугою має отримувати не менше старшого офіцера. Наші пропозиції щодо нової системи має погодити Кабінет Міністрів.

Ми також працюємо над можливістю відшкодування витрат за піднайом житла та будівництво службового житла. Сподіваюся, що гуртожитки для них будуть побудовані найближчими роками. Наприклад, під час створення школи сержантів у Десні ми зрозуміли, що немає де їх розселити, адже більшість будинків займають офіцери. І навколо немає міст, де сержанти можуть орендувати квартиру. Як можна залучити нових умотивованих людей до школи сержантів без надання їм житла?

> *«У країнах НАТО сержанти — це люди з величезним досвідом служби в армії. Вони є експертами в конкретних галузях та радниками офіцерів. Сержант ближче до солдатів і знає про все, що з ними пов'язано»*

— Чи є якийсь інший інструмент, окрім фінансової допомоги, для підвищення престижності професійного сержантського складу в українській армії?

— Так. Як правило, успіх реформування сержантського корпусу залежить від мотивації. Найпростіший спосіб — забезпечити соціальні пільги, зокрема достатню фінансову допомогу та житло, а також можливість здобути кращу освіту. Надалі потрібно створити чіткі кар'єрні орієнтири для сержантів (керівників та спеціалістів). Із кожним кар'єрним кроком в них має бути можливість виконувати більш складні завдання й отримувати відповідну платню.

На створення цієї кар'єрної системи потрібен час. Проте найважчим є те, як змусити ПСС відчувати гордість за те, що вони є сержантами, через можливість робити в армії важливі речі, маючи більшу відповідальність за одиночну підготовку, моральний стан солдатів, а також можливість більше висловлюватися під час ухвалення рішень у стосунках з офіцерами. Ці зміни приходять лише з напруженою роботою обох сторін — сержантів та офіцерів, які будують взаємну довіру.

— Чим відрізняються підхід НАТО й України до підготовки сержантів?

— У країнах НАТО сержанти — це люди з величезним досвідом служби в армії. Вони є експертами в конкретних галузях та радниками офіцерів. Сержант ближче до солдатів і знає про все, що з ними пов'язано. Він найкращий в індивідуальній підготовці. У країнах НАТО не офіцери відповідальні за індивідуальну підготовку, а саме сержанти. Офіцери лише проводять підготовку підрозділів, починаючи від рівня взводу та вище.

Під час коротких курсів сержант здобуває мінімум необхідної освіти та підготовки. Якщо хоче бути командуючим сержантом, проходить місячний курс відпрацювання командних навичок. Потім він їде до свого підрозділу, де застосовує нові знання та набуває досвід. Він підіймається кар'єрними щаблями, відвідуючи лише одні короткі курси.

Уся освіта та підготовка професійних сержантів пов'язана з практичними навичками і виконанням конкретних завдань. Загалом система підготовки ПСС у НАТО дуже гнучка та використовує різні типи модулів і короткі курси.

— Стандарти НАТО. Опишіть їх коротко.

— Я хотів би сказати, що існують два найважливіші стандарти, які слід втілити у процесі реформування ЗСУ. Основний стандарт — це те, як ви ставитеся до своїх підлеглих і як цінуєте їх. Згідно з радянською пірамідою управління на вершині — офіцери, потім — професійний сержантський склад та солдати. Як на мене, готовність солдата виконати місію має забезпечуватися на всіх рівнях, адже саме солдат перший кладе своє життя, якщо ситуація погіршується. Це є найважливішою зміною. Офіцери повинні цінувати своїх підлеглих і віддавати їм належне.

Дуже важливою є також концепція командної місії. Вона протилежна радянській системі, де офіцери за все відповідають і все вирішують. У концепції командної місії командир чи офіцер дає своїм підлеглим чітке розпорядження, але план дій не є детально розробленим, тому він дозволяє підлеглим робити внесок у здійснення місії. Що це дає? По-перше, більш широкий спектр рішень і більшу гнучкість. По-друге, коли ми радимося з сержантами, які є близькими до солдатів людьми, то забезпечуємо цим планам більшу реалістичність (бо офіцери інколи відірвані від реальності). Нарешті люди, які роблять внесок у загальний план дій, відчувають себе більш відповідальними за його реалізацію та є більш мотивованими, а це сприяє успіху місії.

— З якими викликами в цій сфері ви зіткнулися свого часу в Литві?

— Те, що наразі робиться у вас, ми зробили раніше. По-перше, відправний пункт був схожий, бо обидві держави використовували радянський досвід. Єдина відмінність полягає в тому, що ми почали будувати нашу армію з нуля. У вас залишалися підрозділи, а у Литви їх не було, бо радянська армія залишила нашу країну. У 90-х роках минулого століття ми були менш вкорінені в радянський простір і більш відкриті до змін. Зламати стару систему та змінити менталітет старих офіцерів нам було трохи легше, ніж Україні.

— Скільки часу було витрачено на побудову сержантського корпусу?

— З 1996-го по 2004 рік, до вступу в НАТО, темп реформ у Литві був стрімкий. Проте після вступу до Альянсу ми відчували себе трохи розслаблено — до війни в Україні. Конфлікт в Україні був схожий на пробудження, що нам ще треба багато чого зробити. Отже, здійснення реформ професійного сержантського складу може тривати принаймні 10–15 років, але без зміни свого менталітету ми не зможемо досягти всіх цілей у реформуванні сержантського корпусу. Україна бореться, і для того, щоб змінитися, ви маєте політичну волю та підтримку.

— Як можна пояснити необхідність проведення п'ятирічної реформи людям, які втрачають своїх близьких? Чи це взагалі можливе?

— Єдиною підставою для будь-яких змін є майбутнє — переконайтеся, що ви не повторюєте помилки, а головне — що робите все, щоб зберегти життя солдатів. Проте ви також повинні реалістично ставитися до себе та оточуючих щодо терміну реформ: п'ять років — це лише початок тривалого шляху ґрунтовних змін, які зроблять Україну безпечнішим місцем для життя. Крім того, під час реформування організації, зміни процедур і підходів, застосування нових методик навчання або придбання нового обладнання та зброї ми не повинні забувати про найважливіший скарб — людей. Перш ніж запроваджувати будь-які зміни, необхідно запитати себе, який вплив вони матимуть на наших підлеглих та народу загалом.

Я також хотів би зазначити, що волонтери та люди, які втратили своїх близьких, є затребуваною частиною суспільства, якщо йдеться про необхідність реформ. Якщо б не було волонтерів, Україна втратила б шанс на розвиток, як це було в 1990-х, на відміну від литовського досвіду. Наразі ви маєте можливість для відновлення лише завдяки волонтерам та простим людям.

Вадим КОВАЛЬОВ,
Анастасія ЛУКАШЕВИЧ

СОЧИНСЬКА ГАНЬБА «ПЕРЕМОЖЦІВ», АБО ЯК ОСВИСТАЛИ ЛАВРОВА

Президент Росії Володимир Путін і міністр закордонних справ Сергій Лавров мають подякувати Вашингтону за те, що його представники відволікли своєю заявою увагу світових ЗМІ від провалу Москви на конференції в Сочі

Спроба Москви створити на базі Сочі альтернативний майданчик для врегулювання ситуації в Сирії виявилася провальною

Захід у Сочі, що відбувся наприкінці січня, мав стати тріумфом зовнішньої політики Путіна і доведенням провідної ролі Росії на Близькому Сході. Однак головна подія тими днями відбувалася не в Сочі, а у Вашингтоні. Йдеться про оприлюднення доповіді про втручання Росії в американські вибори та «чорних списків» російських громадян і організацій, що підлягають санкціям.

Проте світова аудиторія не побачила у прямому ефірі освистання Сергія Лаврова буквально в себе вдома. Неможливо згадати, коли і де головного дипломата піддавали б такому публічному приниженню перед аудиторією в півтори тисячі осіб, яких Москва вмовила прилетіти в Сочі, щоб створити подобу представництва всіх верств населення Сирії.

На переконання експертів групи «Інформаційний спротив», Сочинська конференція проведена перед виборами і була потрібна Путіну якраз напередодні його чергової перемоги на них як ще один доказ політичної ваги своєї країни та її моці на світовій арені, принаймні на регіональному рівні. Російські телеканали слухняно і передбачувано вирізали ганьбу Лаврова з відео, залишивши тільки спроби перекричати «Слава Росії!» обуреними голосами сирійських делегатів. Головним приводом для їхнього обурення були бомбардування російськими літаками сирійських міст саме в той момент, коли самі представники Сирії вже летіли в Сочі на мирну конференцію. Тобто росіяни в Сирії перебувають у такій критичній ситуації, що не могли втриматися від насильства навіть задля символічної пристойності.

Шойгу два роки наказував бомбити Сирію тільки для того, щоб ракетами і бомбами спочатку змусити Захід увійти в коаліцію для боротьби з ІДІЛ, а потім загнати всіх учасників на переговори, зрозуміло, на умовах Росії.

І ось напередодні Сочі в Москву прилітає прем'єр-міністр Ізраїлю і озвучує Кремлю свої умови.

Як результат — режим Башара Асада під тиском Росії блокує розширення будівництва на території Сирії іранських баз.

Росіяни дуже скупо про це повідомляють. Але ізраїльтяни похвалилися рівнем прийнятої делегації на чолі з головою Ради безпеки РФ та заступниками міністрів закордонних справ, оборони, внутрішніх справ і юстиції, а також високопоставленими керівниками спецслужб і армії. Предмет обговорення — проблеми Близького Сходу і головним чином все те, що пов'язано з діяльністю Ірану в Сирії та Лівані.

Публічний провал «сочинського формату» закономірний. Замість «російської трійки» союзників у Сирії є лебідь, рак та щука — Росія, Іран, Туреччина. А також власне режим Башара Асада і опозиція. Тобто фактично квінтет учасників.

Шойгу два роки наказував бомбити Сирію тільки для того, щоб ракетами і бомбами спочатку змусити Захід увійти в коаліцію для боротьби з ІДІЛ, а потім загнати всіх учасників на переговори, зрозуміло, на умовах Росії

При цьому Іран хоче перетворити Сирію на свою бюджетну колонію. На практиці це означає, що Сирія повинна стати аналогом Лівану, у справи якого Іран втручається шляхом фінансування терористичного руху «Хізбулла», який через терор контролює парламент, уряд і навіть ліванську армію. Також Іран хоче домогтися того, щоб Башар Асад був позбавлений власної армії і міг спиратися тільки на іранські збройні загони — повний аналог «Хізбулла».

Фахівці зауважують, що Іран хоче платити тільки за своїх бойовиків, які охороняють Асада, але жодним чином не брати участі в інших державних витратах Сирії та режиму Башара Асада. Але й такий формат уже призвів до масових протестів проти влади в самому Ірані. І новорічні масові демонстрації в цій країні були тільки першим «дзвіночком».

При цьому бажання Ірану закріпитися в Сирії як у колонії або просто як в окупованій країні є абсолютно неприйнятними для Росії, Ізраїлю, Європи, США і сирійської опозиції. Сирійська опозиція радше згодна на російську, ніж на іранську присутність.

Асаду взагалі вибирати не доводиться — він здебільшого майже об'єкт, а не суб'єкт політики у власній країні. Особливо якщо це стосується силових інструментів влади і контролю над ними.

Росія хоче добитися саме збереження армії Асада і головне — його контролю над нею. Це йде врозріз з іранською політикою.

Щоб змусити іранців хоч якось зважати на Росію в Сирії, Путіну доводиться продовжувати тримати там свої сили. І ступінь його реального впливу якраз прямо пропорційна присутньому в Сирії військовому контингенту — на тлі іранського.

Провал конференції був прикритий фіговим листком загальної декларації щодо необхідності розпочати роботу над новою Конституцією Сирії. Але це зовсім не означає і не може означати припинення громадянської війни, бо жодна зі сторін не взяла на себе зобов'язання припинити збройне насильство.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

РОСІЯ ЗАВЕРШИЛА ЦИКЛ ПІДГОТОВКИ ДО ВЕЛИКОЇ ВІЙНИ, — ЕКСПЕРТ

«Путінська Росія фактично завершила цикл підготовки до великої війни, масштабної, із захопленнями нових територій. Більш того, одним з дуже негативних ознак є те, що російське населення підготовлене до цього і готове схвалити такі дії. У силу роботи пропагандистської машини, в силу тотальної брехні, фейків. Якщо відкрити будь-яке російське агентство, то ми несподівано для себе дізнаємося, що, виявляється, українські війська обстрілюють по 10–20 разів «ЛНР» і «ДНР». Це було б смішно, якби не було так сумно», — зазначає військовий експерт Валентин Бадрак.

«Ворожнеча між українцями і росіянами дуже майстерно і довго підтримується Кремлем. Тому потрібно, звичайно ж, з одного боку, озброюватися, створювати армію нового типу, а з другого — зайнятися невійськовими важелями. Це сильні розвідувальні органи, сильна контррозвідка, що миттєво реагує на антиукраїнські випади, сильний підрозділ кібербезпеки. Адже ми можемо спостерігати проведення інформаційних операцій структурами, в яких є редакції тут, у Києві.

США ВВОДИТИМУТЬ НОВІ САНКЦІЇ, ПОКИ АГРЕСОР НЕ ЗАЛИШИТЬ УКРАЇНУ

«Ми вітаємо «кремлівську доповідь» — консолідований крок і законодавчої гілки влади — Конгресу, а також виконавчої влади — адміністрації Президента США Дональда Трампа з імплементації санкцій. У роз'ясненні Міністерства фінансів і Державного департаменту США чітко зазначено, що закон про протидію супротивникам США через санкції, (а там є Росія), ухвалений саме через російську агресію проти України та анексію Криму, тому, очевидно, що будуть подальші кроки», — про це в ефірі одного з вітчизняних телеканалів заявив посол України в США Валерій Чалий, повідомляє Укрінформ.

На думку посла, подальші конкретні санкції застосують як по відношенню до осіб зі заданого списку, так і з додаткових.

Дипломат зауважив, що зміна підходу буде тільки тоді, коли Росія виведе війська з української території, поверне полонених і затриманих, закриє кордон із допомогою міжнародної місії, тобто відбудеться повернення до ситуації, коли суверенітет і територіальна цілісність України буде відновлена: «…Інакше — не тільки санкції, весь комплекс заходів буде чинити тиск на Росію».

Раніше повідомлялося, що 31 січня Міністерство фінансів США представило так звану кремлівську доповідь — список наближених до президента РФ Володимира Путіна осіб, проти яких можуть бути застосовані санкції. Він містить 210 осіб, серед яких усі члени уряду Росії, співробітники адміністрації Путина, «інші високопоставлені політичні лідери» та олігархи.

Проходження учасниками АТО медичної реабілітації

РЕАБІЛІТАЦІЯ УЧАСНИКІВ АТО:

ЯК ПРАЦЮЮТЬ УРЯДОВІ ТА РЕГІОНАЛЬНІ ПРОГРАМИ

ДЕРЖАВНА ЦІЛЬОВА ПРОГРАМА З ФІЗИЧНОЇ, МЕДИЧНОЇ, ПСИХОЛОГІЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ І СОЦІАЛЬНОЇ ТА ПРОФЕСІЙНОЇ РЕАДАПТАЦІЇ УЧАСНИКІВ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ РОЗРАХОВАНА НА ПЕРІОД ДО 2022 РОКУ І МАЄ ОХОПИТИ ТУРБОТОЮ ПОНАД 350 ТИСЯЧ УЧАСНИКІВ АТО. КРІМ ТОГО, НИНІ ЕФЕКТИВНО ДІЮТЬ Й ЧИМАЛО РЕГІОНАЛЬНИХ ПРОГРАМ

У вагоні столичного метро вкотре з гучномовця пролунало звернення до громадян не надавати кошти неперевіреним благодійним організаціям і фізичним особам. І саме цієї миті туди увійшов хлопець із кольоровим портретом учасника АТО і скринькою на грудях. Звернувся до пасажирів: «Я збираю кошти на лікування і реабілітацію цього пораненого бійця. Прошу матеріально підтримати його». Запанувала тиша, яку підсилили здивовані погляди присутніх. Вони ніби запитували: «Можливо, це черговий «волонтер», про якого щойно повідомили з гучномовця?» Лише одна жіночка кинула у скриньку купюру, вважаючи що її дві гривні підуть на благородну справу реабілітації поранених учасників АТО.

Майже з кожним днем війни на Сході України збільшується кількість таких захисників нашої держави. За даними Державної служби України у справах ветеранів війни та учасників АТО, на цей час статус учасників бойових дій вже отримали майже 320 тис. осіб. Керівництво держави вживає заходів щодо їхньої реабілітації. Прикладом того є постанова від 21 червня 2017 року № 432 , якою Кабінет Міністрів України затвердив порядок організації соціальної та професійної адаптації учасників антитерористичної операції. Ще одне рішення уряду спрямоване на захист наших вояків — Розпорядження Кабінету Міністрів України від 12 липня 2017 року № 475-р «Про схвалення Концепції Державної цільової програми з фізичної, медичної, психологічної реабілітації і соціальної та професійної реадаптації учасників антитерористичної операції на період до 2022 року». В цьому урядовому документі зазначається, що протягом його дії обов'язкову психологічну реабілітацію пройдуть понад 350 тис. учасників АТО. Близько 98% тих, хто отримав захворювання, поранення або каліцтво під час або внаслідок участі в АТО, отримають послуги з медичної та фізичної реабілітації. Всі сто відсотків демобілізованих, звільнених у запас або відставку осіб, які виявлять бажання пройти реадаптацію (повернення тимчасово втраченої пристосованості до певних умов діяльності), будуть охоплені такими заходами.

Як виконуються ці урядові документи, які вже є результати такої роботи? Говорячи про важливість цієї справи, віце-прем'єр-міністр України Павло Розенко наголосив: «Держава повинна оперативно і якісно надавати учасникам бойових дій та людям з інвалідністю послуги з лікування, психологічної, медичної та професійної реабілітації». Особливу увагу урядовець приділив організації санаторно-курортного лікування захисників України. Так, минулого року на це було спрямовано 22 млн 454 тис. гривень.

До речі, функцію щодо протезування учасників АТО і осіб з інвалідністю було покладено на Фонд соціального захисту інвалідів. Ним було забезпечено протезування та ортезування майже 380 осіб. До цієї справи залучають і кошти міжнародних організацій. А досвід такої роботи з останніми вже є. Наприклад, у межах співпраці України з НАТО створено трастовий фонд Альянсу з протезування військовослужбовців, поранених під час участі в АТО.

У контексті цієї теми треба сказати і про те, що народні депутати у грудні минулого року ухвалили в першому читанні закон, спрямований на реабілітацію інвалідів — учасників АТО. У цьому законопроекті, зокрема йдеться про те, що ті особи, які втратили в бою кінцівку, група інвалідності встановлюється безстроково і на ступінь вище, ніж у людей, які отримали каліцтва на виробництві, в побуті. З початку 2018 року започаткують нову систему забезпечення людей з інвалідністю засобами реабілітації. За словами Міністра соціальної політики України Андрія Реви, буде запроваджена нова практика. Кожен, хто їх потребує, звертається до управління соціального захисту населення. Тут фахівці покажуть відвідувачу електронний каталог засобів реабілітації, й інвалід обере необхідний. Уклавши угоду з виробником, управління оплачує замовлення і протягом десяти діб передає протези інваліду. Окрім того, за словами Андрія Реви, протезні центри мають стати сервісними центрами з обслуговування цих людей.

Протезні центри мають стати сервісними центрами з обслуговування людей з інвалідністю

З метою удосконалення роботи щодо зняття у ветеранів бойових стресів Кабінет Міністрів України 27 грудня 2017 року затвердив порядок психологічної реабілітації учасників антитерористичної операції. Нею передбачено надання низки послуг, зокрема проведення психологічної діагностики, психологічної просвіти та інформування, психологічної підтримки, психотерапії тощо. Надання таких послуг покладено на структурні підрозділи з питань соціального захисту населення обласних, Київської міської держадміністрації, районних держадміністрацій, виконавчих органів міських, районних рад.

Багато робиться для посилення турботи про учасників бойових дій і в регіонах. Почнемо розповідь зі столиці. На цей час тут проживають понад 24 тисячі учасників АТО. Для їхньої реабілітації діє декілька програм. Одна з них — «Турбота. Назустріч киянам». Нею, зокрема передбачена виплата щорічної матеріальної допомоги в розмірі 5 тис., а членам сімей загиблих учасників АТО — 25 тис. гривень.

Унікальний проект, який назвали соціальним рентгеном для захисників України, запрацював на Рівненщині. Суть його полягає в тім, що з родинами бійців працюють… самі учасники АТО, які «просвічують» проблеми колишніх бійців і надають їм допомогу. Пошлюсь на досвід, який вже накопичено у Рівненському районі області. Тут проживають 840 учасників війни на Сході України. Один із таких колишніх бійців, Володимир Баранович, має під своєю соціальною опікою майже 50 родин бойових побратимів. Він, як кажуть, «водить їх за руку» різноманітними інстанціями до тих пір, поки не буде вирішена проблема цієї людини. У результаті його підопічні отримують гарантовану державою знижку на комунальні послуги, путівки на санаторно-курортне лікування тощо.

Коли розпочалася війна на Сході України, жителі Дніпропетровщини одними з перших стали на захист Батьківщини, створили потужний заслін російській агресії. У регіоні було сформовано найбільшу кількість добровольчих батальйонів. На жаль, бійці — вихідці з Наддніпрянського краю зазнали великих втрат. Тому Дніпропетровщина стала однією з перших в Україні, де систематизували місцеві виплати родинам загиблих учасників АТО. Так, раніше сільські бюджети не мали коштів на такі цілі. До речі, в сільській місцевості проживають майже 300 таких родин. Відтепер вони щомісячно отримуватимуть по 1700 гривень. Дбають на Дніпропетровщині й про демобілізованих бійців. Одноразову допомогу на оздоровлення та реабілітацію отримали майже 3400 захисників України, юридично визнано учасниками бойових дій 115 бійців-добровольців.

Виконання соціальних зобов'язань перед учасниками АТО — понад усе. За таким принципом діють керівники Харківської обласної державної адміністрації. До цієї роботи залучено всі центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді. Їхні фахівці обстежили понад 6600 учасників бойових дій. За результатами перевірки, картками для отримання соціальних послуг уже скористалися 2236 родин пільговиків. У регіоні провідним закладом психологічної реабілітації став обласний госпіталь ветеранів війни. Тут курс лікування пройшли вже понад 500 бійців. Окрім того, на Харківщині започатковано День шани воїнів і волонтерів АТО. Вперше його провели 14 жовтня 2017 року, коли відбулася презентація Прапора єдності, зшитого зі знамен усіх підрозділів, під якими воювали учасники АТО з Харківщини.

Володимир ЧІКАЛІН

ЛИТОВСЬКІ ВОЛОНТЕРИ ПЕРЕДАЛИ УКРАЇНСЬКИМ БІЙЦЯМ ДОПОМОГУ НА 500 000 ЄВРО

АКТИВІСТИ З ГРОМАДСЬКОГО РУХУ BLUE/YELLOW ПІДТРИМУЮТЬ НАШИХ ВОЇНІВ З ЛІТА 2014 РОКУ. У ТАКИЙ СПОСІБ ЄВРОПЕЙЦІ ПЕРЕКОНУЮТЬ, ЩО ВОНИ НЕБАЙДУЖІ ДО ДОЛІ УКРАЇНИ

Свого часу в газеті «Красная звезда» з'явилася стаття про «жахливих» людей із Прибалтики, які допомагають українцям «убивать мирных жителей» на Донбасі. Ким же насправді виявилися ті «нелюди»? З'ясувалося, що то литовські волонтери громадського руху Blue/Yellow, які надають допомогу постраждалим унаслідок російської агресії на території Донецької та Луганської областей, українським військовим, їхнім родинам, дітям, які втратили батьків

Започаткував міжнародну волонтерську організацію влітку 2014 року в Литві Йонас Охман. Він та ще кілька небайдужих громадян вирішили об'єднатися, аби допомагати українським бійцям, які захищають цілісність своєї країни від підступної агресії сусідньої держави.

— Те, що відбувається на Донбасі, — це не тільки питання України. Ця війна — справа Європи. Своєю діяльністю ми намагаємося показати, що європейці небайдужі до долі України. Ваш ворог, зовнішній або внутрішній, — це одночасно й наш ворог. Перемога, без сумнівів, буде за українським народом. Ми ж, своєю чергою, робимо все, щоб її наблизити. Так би мовити, теж воюємо, але по-своєму. Крім того, для нас, як і для решти балтійських країн, стабільна, багата й сильна Україна — геополітичний пріоритет, — каже Йонас Охман.

За короткий час навколо спільної мети об'єдналися люди з Литви, Швеції, Німеччини, Канади, Польщі та інших країн. Також волонтери тісно співпрацюють з іншими подібними організаціями в Європі, зокрема, з французьким «ФУСА».

Сучасні біноклі — це теж подарунок від литовських волонтерів

— За час свого існування ми передали допомогу майже на 500 000 євро. Найбільше — безпосередньо бійцям на передову. Намагалися допомогти тим, чого насправді бракувало. Це балістичні шоломи, захисні жилети, взуття, форма, термобілизна, спальні мішки, намети, засоби гігієни. Також було передано багато «оптики» (приціли для різних видів зброї, нічники, тепловізори, далекоміри тощо), рації й запчастини для них, авто (мікроавтобуси, джипи), дрони, безпілотники, — розповідає волонтер з Литви.

Також Blue/Yellow разом із Литовським національним радіо й телебаченням виступили організаторами Другого благодійного телевізійного марафону на підтримку України «Разом до перемоги», на якому зібрали понад 80 тис. євро. Ці кошти було спрямовано на потреби наших військових на передовій.

Особливо активно працювали волонтери під час боїв за донецький аеропорт. Наприклад, коли українські бійці попросили передати їм тепловізор, то буквально за лічені години їхнє прохання було виконано. Сьогодні Blue/ Yellow окремо співпрацюють зі снайперами та операторами дронів і безпілотників.

80 000 євро, зібрані під час Другого благодійного телевізійного марафону на підтримку України «Разом до перемоги», також було спрямовано на потреби наших військових на передовій

— Окрім роботи з військовими, ми працюємо з мирними жителями Донбасу. Намагаємося знаходити надійних місцевих партнерів, які інформують нас, куди й кому потрібна допомога, — каже Йонас Охман.

Наші литовські друзі впевнені, що час усе розставить на свої місця та що нам удасться вистояти проти російської агресії. Проте, як запевняє Охман, справжня перемога полягає в тому, щоб уміло її використати, аби відбудувати свою країну. А це робота не менш складна, аніж сама війна.

Наталія ЗАДВЕРНЯК

ПІСЛЯ ЗАГИБЕЛІ СИНА ЇЇ МАТЕРИНСЬКЕ СЕРЦЕ ВІДКРИЛОСЬ ДЛЯ БАГАТЬОХ БІЙЦІВ

Старший син Тетяни Перетятько більше ніколи не ступить на поріг батьківського дому…

— Мій син Роман Сокуренко, позивний «Сокіл», служив добровольцем у батальйоні «Азов». 10 серпня 2014 року під Іловайськом він був тяжко поранений, коли витягував з поля бою двох своїх побратимів — журналіста «Березу» і «Світляка». Куля снайпера прошила йому живіт, — зі сльозами на очах пригадує жінка. — Спочатку Рому відвезли до Старобешівської лікарні, де й прооперували. Лікарі говорили, що характер поранення несумісний з життям, але він так хотів жити, що смерть, здавалося, відступала, залишаючи матері неабияку надію.

Згодом бійців, які надійшли до Старобешівської лікарні, відправили до Дніпра. Там на поранених чекали машини швидкої допомоги. Хлопців відвезли до лікарні ім. Мечникова. Романа відразу забрали в операційну, а Тетяна залишилася у волонтерській — без найнеобхідніших речей, у чужому місті, де не було ні родичів, ні знайомих. Сиділа на дивані, обхопивши голову руками, безпомічна і спустошена. Два тижні в лікарні… Майже 16 операцій… Кожна перев'язка закінчувалася операцією. Потім «Сокола» відправили до Києва, в інститут Шалімова. Наступним був шпиталь Бундесверу в місті Ульм в Німеччині. Крім Романа, в чужу країну відправили ще п'ятьох бійців. У них на всіх тоді була одна мати — Тетяна. Вона розривалася між палатами сина і його побратимів, намагалася кожного бодай якось підтримати. Хлопці своєю чергою підбадьорювали жінку, хто усмішкою, хто теплим словом. Проте сталося непоправне — Роман помер. Лікарі не змогли його врятувати…

«Як жити далі? Де знайти сили?» — питала себе Тетяна. Здавалося, що всередині щось обірвалося. Проте материнська трагедія відкрила серце жінки для тепла і доброти, яких не змогла до кінця подарувати сину. Тоді вона вирішила для себе, що стане мамою для кожного бійця. Із того часу, відклавши свої справи, сімейні клопоти, весь вільний час жінка присвячує волонтерству.

Пані Тетяна та ще декілька матерів об'єдналися та заснували громадське об'єднання «Солдатські матері Корсунщини». Багато разів жінки і самі їздили на передову.

— Ми постійно телефонуємо нашим хлопчикам, запитуємо, що потрібно, які нагальні потреби. За весь цей час встигли налагодити співпрацю майже з усіма селами району, де також збирали для військових найнеобхідніше, — розповідає голова ГО «Солдатські матері Корсунщини» Тетяна Перетятько. — Також ми отримуємо гуманітарку з Німеччини. Українці, які там допомагали моєму синові, стали нашими хорошими друзями і волонтерами. Висилають різну допомогу і опікуються нашими бійцями, які там лікуються.

Окрім цього, вдома у волонтерки Валентини Пліцук розгорнули швейну майстерню. Тут шиють речі для потреб поранених військових, що лежать у шпиталі. Корсунці виготовляють подушки підшийні, наповнюють їх гречаною лузгою, збирають кошти, на які закуповують ліки і зондове харчування. Все

Поранені завжди раді зустрічі з пані Тетяною

це Тетяна особисто відвозить у Дніпро. І зараз жінки виконують замовлення, отримані безпосередньо від військовослужбовців. Зібрали на передову продукти, бензопили, буржуйки, маскувальні сітки. Біль за хлопців і прагнення допомогти їм у біді стали спільною турботою цих жінок і багатьох інших земляків.

Наталія ЗАДВЕРНЯК

Підполковник медичної служби Володимир Негодуйко демонструє магнітний хірургічний інструмент

МАГНІТНА «ЗБРОЯ» — В АРСЕНАЛІ ВІЙСЬКОВИХ ХІРУРГІВ

ЗАВДЯКИ ІННОВАЦІЙНИМ ХІРУРГІЧНИМ ІНСТРУМЕНТАМ ЛІКАРІ МОЖУТЬ ДІСТАВАТИ КУЛІ, ОСКОЛКИ ГРАНАТ, МІН ТА СНАРЯДІВ З МІНІМАЛЬНИМИ ТРАВМАМИ ДЛЯ ПАЦІЄНТА, А ТАКОЖ ЗНАЧНО СКОРОТИТИ ТРИВАЛІСТЬ ОПЕРАЦІЙ

Інструмент у роботі

Завдяки новому інструментарію хірурги можуть швидко діставати осколки не тільки з м'яких тканин, а й із органів черевної та плевральної порожнин, суглобів, кісток, серця і навіть очей

Особливість нових інструментів — у тому, що вони магнітні. Завдяки цим властивостям можна успішно видаляти з тіл поранених навіть найменші феромагнітні тіла, зокрема осколки мін, гранат, снарядів і куль

— Частка металевих осколків зазвичай становить понад 80% від їхньої загальної кількості. Під час використання магнітного інструмента вдається видалити до 70% таких осколків, що на 40% більше, ніж під час операцій за старими методами. Інші, немагнітні, сторонні тіла видаляємо за допомогою основного інструмента, — розповів начальник операційного відділення Військово-медичного клінічного центру Північного регіону підполковник медичної служби Володимир Негодуйко.

Нові інструменти прості в освоєнні й не потребують додаткового перенавчання. Крім того, їх використання в кілька разів скорочує час оперативного втручання, а кількість ускладнень після операцій, виконаних за цією методикою, на порядок менша, порівняно з традиційною практикою.

— Завдяки новому інструментарію ми можемо швидко діставати осколки не тільки з м'яких тканин, а й із органів черевної та плезральної порожнин, суглобів, кісток, серця та навіть очей. І все це з мінімальними травмами для пацієнта, — запевняє Володимир Негодуйко. — Використання цього інструмента дає змогу застосовувати малоінвазивні методики. Тобто під час операції ми не робимо великих розрізів. Відповідно, тканини зазнають меншого травмування. На сьогодні вже понад дві тисячі пацієнтів успішно прооперовано із застосуванням магнітного інструмента.

Інновацію для вітчизняних ескулапів реалізувала приватна харківська компанія «Мікроін» за підтримки ДП СЗТФ «Прогрес». До складу авторського колективу, що розробляє та випробовує новий інструментарій, входять військовий лікар, науковець ХМАПО та вчені Харківського фізико-технічного інституту. Роботу над проектом розпочали 2014 року, коли медики зіткнулися з проблемою видалення осколків із тіл військовослужбовців, поранених під час бойових дій.

— Від самого початку інструменти постійно вдосконалювали, змінювали їхній вигляд залежно від того, що ми хотіли отримати. Якось нам навіть довелося за один тиждень розробити й виготовити інструмент для одного пацієнта. Під час операції він дав змогу нам швидко витягти осколок із суглоба на стопі, — каже Володимир Володимирович.

Кількість нових інструментів у арсеналі розробників також зростає. Нині їх п'ятнадцять. Проте робота над створенням нових зразків триває. На сьогодні ще два варіанти перебувають у процесі розробки.

Усього існує два види наборів магнітних хірургічних інструментів: малий і великий. Перший призначено для надання кваліфікованої хірургічної допомоги, починаючи з рівня військових мобільних шпиталів. А от великий набір потрібен для надання спеціалізованої хірургічної допомоги. Він має три частини: магнітний інструмент, інструмент для видалення немагнітних сторонніх тіл і титанові затискачі. Титан не взаємодіє з магнітами й дає змогу спільно працювати магнітному та немагнітному інструментам. На сьогодні великий набір існує в єдиному екземплярі. Ним користуються хірурги ВМКЦ Північного регіону в Харкові.

— Малий набір дає змогу видалити сторонні тіла у 80% випадків. Якщо ми не можемо зробити це за допомогою малого набору, то застосовуємо великий, — пояснив Володимир Негодуйко.

2015 року за сприяння ДП СЗТФ «Прогрес» виготовлено десять комплектів магнітних хірургічних інструментів, вісім з яких одразу передали військовим мобільним шпиталям у район АТО.

За словами розробників, сьогодні ціна такого магнітного інструмента доволі висока. Наприклад, вартість одного лише титанового затискача сягає трьох сотень доларів. І річ не лише в дорогих сертифікованих матеріалах, а й в обсягах виробництва. Нині це лімітована серія.

При серійному виробництві вартість таких інструментів може суттєво знизитись.

Владислав ДЕМ'ЯНЕНКО

ГІДРОГЕЛЕВА ПОВ'ЯЗКА НЕ ПРИЛИПАЄ ДО РАНИ

В Україні розробкою пов'язок на основі гідрогелю займаються науковці одразу двох установ: Національного університету «Львівська політехніка» та Національної академії наук України

Гідрогель являє собою полімер з унікальною здатністю поглинати й утримувати велику кількість рідини. Він нетоксичний, абсолютно стерильний та зберігає свої властивості за високих і низьких температур. Ці властивості дають медичним пов'язкам на основі гідрогелю низку переваг порівняно з класичними перев'язувальними матеріалами.

Їх можна застосовувати під час лікування вогнепальних ран, опіків і пролежнів та за різноманітних пошкоджень шкіри. Вони щільно прилягають, але не прилипають до рани й забезпечують швидкий ефект знеболювання в разі опіків. Вода в пов'язці одразу охолоджує рану й спиняє процес руйнування тканин. Вона перешкоджає потраплянню мікробів у рану, але може пропускати крізь себе рідину, зокрема лікарські препарати (знеболювальні, кровоспинні, антисептичні тощо). Таку пов'язку також можна заздалегідь просочити необхідними лікарськими засобами. Гідрогель дає змогу рані «дихати», а напівпрозора структура дозволяє медикам спостерігати за її станом.

Пов'язки можуть бути будь-яких розмірів. Наприклад, учені «Львівської політехніки» навіть розглядають концепт гідрогелевої ковдри спеціально для екстрених ситуацій, коли людина зазнає великих опікових пошкоджень шкіри.

Варто також зазначити, що цей перев'язувальний матеріал добре зарекомендував себе в інших країнах. Наприклад, гідрогелеві протиопікові пов'язки входять до стандартної комплектації аптечок IFAK американських морських піхотинців.

Підготував Владислав ДЕМ'ЯНЕНКО

НЕБЕЗПЕЧНИЙ «МАЛЮК»

ВІЙСЬКОВІ БАГІ Є НА ОЗБРОЄННІ БАГАТЬОХ АРМІЙ СВІТУ. ЇХНІ ОСНОВНІ ПЕРЕВАГИ — ВИСОКА ШВИДКІСТЬ І ПРОХІДНІСТЬ, ВІДМІННА МАНЕВРЕНІСТЬ ТА НЕВИБАГЛИВІСТЬ У РЕМОНТІ Й ЕКСПЛУАТАЦІЇ. ТАКІ АВТОМОБІЛІ ВЖЕ ОЦІНИЛИ НАШІ СПЕЦПРИЗНАЧЕНЦІ

Легкий тактичний автомобіль (ЛТА) розробили фахівці ТОВ НВК «Техімпекс» у співпраці з науковцями й студентами Вінницького національного технічного університету та автогонщиком-конструктором Юрієм Берком на замовлення однієї із силових структур України. Уперше автомобіль було презентовано широкому загалові на торішній Міжнародній спеціалізованій виставці «Зброя та безпека – 2017»

Фактично авто являє собою багі, яке, за словами розробників, має широкий спектр застосування: як дозорно-розвідувальний автомобіль, машина вогневої підтримки підрозділів, коригування вогню, патрулювання, доставки боєприпасів або евакуації поранених. Автомобіль можуть використовувати підрозділи Сил спеціальних операцій, Десантно-штурмових військ, а також розвідники.

Залежно від завдань ЛТА може бути оснащено різними видами озброєння: кулеметом 7,62 мм або 12,7 мм, автоматичним гранатометом АГС-17 калібру 30 мм або УАГ-40 (40 мм) чи навіть ПТРК

Легкий тактичний автомобіль на Міжнародній спеціалізованій виставці «Зброя та безпека – 2017»

За повної маси 1270 кг авто може розвивати швидкість до 130 км/год й долати підйоми та схили крутизною в 45 градусів завдяки дволітровому турбодизелю Audi потужністю 240 к. с. Привод — на задні колеса. Радіус розвороту — 8,7 м. Екіпаж — три особи. Авто має значний запас ходу: до 570 км. До базової комплектації входять лебідка з тяговим зусиллям 2,5 т, а також радіостанція Motorolla.

Залежно від завдань ЛТА може бути оснащено різними видами озброєння: кулеметом 7,62 мм або 12,7 мм, автоматичним гранатометом АГС-17 калібру 30 мм або УАГ-40 (40 мм) чи навіть ПТРК. Турель для кулемета (або гранатомета) міститься за передніми сидіннями, ще далі — сидіння для стрільця. Спеціальні відділення з обох боків ЛТА дають змогу перевозити амуніцію, боєприпаси або двох поранених.

На розробку й виготовлення першого дослідного зразка ЛТА потрібен був рік. Головна складність полягає в тому, що відсутня практика виробництва таких типів автомобілів промисловістю, а також у тому, що немає жодних нормативних документів щодо цього.

ЛТА створювали з врахуванням досвіду автогонщика Юрія Берка, розробника волонтерських багі «Пегас» і «Пегас-2». Останні, до речі, чудово зарекомендували себе в районі АТО й дістали схвальні відгуки від українських спецпризначенців.

— Це ідеальний транспорт швидкого реагування. Він відносно тихий і малопомітний завдяки невеликим габаритам, розвиває високу швидкість навіть по бездоріжжю. А чим швидше рухаєшся, тим важче в тебе влучити, — пояснює розвідник Олексій К., котрий мав досвід експлуатації багі «Пегас» у районі АТО.

Подібні авто досить поширені в багатьох країнах світу. Розробники вітчизняного багі повідомили, що зараз ЛТА проходить визначальні відомчі випробування, під час яких авто має підтвердити відповідність заявленим тактико-технічним характеристикам.

Владислав ДЕМ'ЯНЕНКО

«МОРСЬКІ КОТИКИ» НА БАГІ ВИЗВОЛЯЛИ СТОЛИЦЮ КУВЕЙТУ

Американські піхотинці на FAV в Іраку

Перші класичні багі почали з'являтися в США в 50-ті роки минулого століття. Для їх виготовлення найчастіше використовували старі німецькі автомобілі Volkswagen Typ 1, відоміші під назвою Volkswagen Bug (з англ. bug — жук). Дехто стверджує, що саме від зменшувальної форми слова bug — buggy й походить назва цього виду транспорту.

Під час переробки автолюбителі намагалися якнайбільше мінімізувати вагу авто. У деяких випадках залишали «урізану версію» штатного кузова. Та найчастіше стандартний кузов, крила й двері знімали. Як носійну конструкцію встановлювали полегшену раму, а пізніше — кузов зі скловолокна. Завдяки міцному шасі й добрій прохідності, відсутності радіатора, високому кліренсу, а також задньому розташуванню двигуна, оригінальний «жук» ідеально підходив для створення багі на його базі. Популярність багі здобули також завдяки доступності «народного» легкового авто Volkswagen Bug.

Першими цей вид транспорту облюбували поціновувачі активного відпочинку, які час від часу влаштовували змагання в гонках пересіченою місцевістю. Такі розваги сподобалися багатьом автолюбителям, і за короткий проміжок часу багі поширилися по всьому світові. Оцінили новий вид транспорту і військові. Завдяки нескладній будові, високій прохідності, витривалості й мобільності багі здобули популярність у багатьох арміях світу. Першими цей вид транспорту застосували десантні війська й представники сил швидкого реагування. Багі були менш помітними порівняно з класичними броньованими джипами, а транспортні вертольоти могли перевозити одразу кілька таких авто разом з озброєнням та екіпажами по дві-три особи.

У 80-ті роки XX ст. у США сформували унікальний батальйон, на озброєнні якого було понад 80 багі FAV (Fast Attack Vehicle) виробництва компанії Chenowth. До речі, у військах цей транспорт мав іншу назву: «Машина швидкого вбивства» (Quick Kill Vehicle). Ці «малюки» отримали її тому, що мали вони непогане озброєння, зокрема кулемети та гранатомети, а 30 із 80 багі навіть обладнали ПТРК BGM-71 TOW.

Уперше машини дебютували на полі бою у війні в Перській затоці. Під час операції «Буря в пустелі» саме американські «морські котики» на FAV першими увійшли в столицю Кувейту. Військові багі також активно застосовували спецпідрозділи Великої Британії, які також брали участь в операції.

Після підтвердження ефективності багі в розвідувальних і диверсійних операціях, прийняли на озброєння деяких країн — членів НАТО, Центральної Америки та Близького Сходу. Нині на озброєнні армії США є близько 30 типів багі від різних виробників.

Підготував Владислав ДЕМ'ЯНЕНКО

ЧОМУ УРОК «ЗАХИСТ ВІТЧИЗНИ» НЕСПРАВЕДЛИВО ВВАЖАЮТЬ ДРУГОРЯДНИМ

Старшокласникам завжди цікаво, коли про зброю розповідають справжні професійні військові

Реформа системи військової підготовки у школах давно вже на часі, адже сьогодні вона тримається здебільшого на ентузіастах своєї справи

На четвертому році протистояння російській агресії на Донбасі, напевно, кожен погодиться з тим, що підготовка допризовної молоді у школах є надважливим завданням. Але як справляється з ним школа? На жаль, реальність є такою, що сьогодні в деяких з них навчальна програма викладається абияк та абияким. Чомусь шкільний курс «Захист Вітчизни», традиційно вважається другорядним предметом. На цьому наголосив мій співрозмовник Микола Васильович Тирик — голова Дубенського міського методичного об'єднання викладачів предмета «Захист Вітчизни», що на Рівненщині. У свої 65 він успішно викладає військову справу школярам. Однією з основних проблем підготовки допризовної молоді Микола Васильович вважає брак кваліфікованих військово-педагогічних кадрів у сучасних школах для викладання саме цього предмета.

Наведу статистику. Як зазначив начальник відділу загальної середньої та дошкільної освіти управління освіти і науки Рівненської облдержадміністрації Святослав Сидорук, нині лише на Рівненщині більше 40% викладачів предмета «Захист Вітчизни» не мають досвіду служби в армії. У кращому випадку це викладачі фізичної культури чи малювання, більшість з яких про армію знають хіба що з розповідей. І така проблема існує чи не в усіх областях України.

— Із незрозумілих причин чомусь цей предмет дають як додаткове навантаження вчителеві, який не має достатньої кількості годин, — пояснює реалії шкільного сьогодення Микола Васильович. — То про яку, навіть елементарну, військову підготовку тут може йти мова, якщо викладач не розуміє суті предмета і при цьому використовує лише власне уявлення про Збройні Сили та методичні матеріали. Це так само, якби, наприклад, військовий, що надів на себе пуанти та пачку, навчав старшокласників тонкощів балету. У навчальній програмі «Захист Вітчизни» для 10–11 класів загальноосвітніх навчальних закладів навіть такі аматори під час проведення уроків зобов'язані одягати однострої. Цитую методичні рекомендації: «...для вчителя (викладача) під час проведення занять з предмета «Захист Вітчизни» обов'язкова військова форма Збройних Сил України». Водночас і комічно, і сумно. Старшокласники добре розуміють, що одягнутий у військовий однострій, наприклад, фізкультурник, так і залишається ним. Спитаєте мене, а де ж офіцери запасу, військові пенсіонери, відставники та учасники АТО, котрі, окрім справжнього військово-патріотичного виховання, могли б професійно готувати шкільну молодь до строкової та контрактної служби. Так, вони є. Але мало хто з них погодиться працювати у школі за відсутності умов та 18-годинного навантаження на тиждень, щоб отримувати повну ставку вчителя.

Проте є винятки з цих правил. Це авторитетні, досвідчені, ініціативні викладачі. Вони, хоча й у запасі, все ж залишаються справжніми офіцерами. До таких належить спеціаліст вищої категорії, учитель-методист, лауреат Всеукраїнського конкурсу «Учитель року» в номінації «Захист Вітчизни» полковник запасу Сергій Гапанчак. Вже вісім років він викладає військову справу відразу у трьох школах Рівного. Полковнику запасу доводиться курсувати між школами, синхронізуючи розклади та часто носити із собою і наочне приладдя, і учбову зброю. Словом, неабияк, як то кажуть, крутитися.

— Раніше, як правило, викладач військової підготовки у школі отримував повну ставку, оскільки обіймав ще й адміністративну посаду — заступника директора школи та виконував низку важливих та відповідальних обов'язків, — розповідає Сергій Борисович. — Сьогодні, аби працювати на ставку вчителя, доводиться охоплювати декілька шкіл. Засмучує те, що в деяких із них зовсім немає матеріально-технічної бази для проведення уроків із «Захисту Вітчизни». Колишні класи військової підготовки просто зникли. Ще до початку російської агресії їх поступово та планомірно переобладнували під інші потреби. Уявіть собі, що мені доводиться викладати то у класі хімії, фізики, а то й у класі зарубіжної літератури, де замість військових макетів карт та плакатів на стіні барельєф Пушкіна, — говорить полковник запасу Гапанчак.

Утім, попри всі труднощі, сьогодні цей викладач у рейтингу старшокласників — на передових позиціях.

— Сергій Борисович цікаво проводить свої уроки. Організовує змагання зі стрільб у нашому шкільному тирі. Доступно та докладно розповідає про, здавалося б, нудні речі — статути Збройних Сил. З ним цікаво. А ще він ніколи не вимагає від нас того, чого не вміє чи не знає сам, — розповідають про свого вчителя старшокласники Рівненської спеціалізованої школи №15 Богдан та Олександр. — Якщо за нормативом треба підтягнутися на поперечині 12 разів, то Сергій Борисович, показуючи нам приклад, у свої 54 роки легко підтягується 15 разів. Після чого його улюблену команду «Роби, як я!» навіть соромно ігнорувати.

Його робота приносить конкретні результати. Щороку принаймні два-три вихованці Сергія Борисовича стають курсантами військових вишів. У той час, коли багато випускників націлені здобувати спеціальну та вищу освіту в цивільних вузах України та віднедавна відкритої Європи, його вихованці мають чітку патріотичну позицію.

Багато педагогічних колективів погоджуються з тим, що вимога до викладача «Захисту Вітчизни» має бути така: наявність досвіду військової служби та загальноосвітня підготовка за фахом. Тож реформа системи військової підготовки у школах давно вже на часі, адже сьогодні вона тримається здебільшого на ентузіастах своєї справи.

Ярослав МЕЛЬНИЧУК

ЩО ТРЕБА ЗНАТИ ВИПУСКНИКУ ШКОЛИ ДЛЯ ВСТУПУ ДО ВІЙСЬКОВОГО ВИШУ

Одинадцятикласники, які вирішили вступити до військових вишів, мають знати, що вступна кампанія офіційно стартувала ще в січні 2018 року. Тому вже варто розпочати оформлення особової справи кандидата на навчання. Для цього в першу чергу потрібно особисто подати заяву до районного чи міського військового комісаріату за місцем реєстрації. У заяві вказують вищий військовий навчальний заклад, обрану спеціальність, надають автобіографію, копію атестата (якщо вступ відбувається на основі середньої освіти), 6 кольорових фото. Також потрібні копії документів, які підтверджують право на вступ (результати іспитів, пільги), довідки про присвоєння реєстраційного номеру (ідентифікаційний код), документа, що посвідчує особу і громадянство.

Варто знати, що, коли у військовому комісаріаті рознарядка для направлення до ВВНЗ відсутня або вже повністю виконана, то кандидат може подати заяву безпосередньо начальнику вищого військового навчального закладу, в якому хоче навчатися. Зробити це слід до 1 травня 2018 року. Особові справи таких вступників будуть оформлюватися безпосередньо у вибраному ними навчальному закладі.

Важливо знати, що вступники, які зареєстровані на тимчасово окупованій території та тимчасово проживають на іншій території України, у разі неможливості оформлення особової справи у військовому комісаріаті за місцем проживання подають заяву на вступ безпосередньо до приймальної комісії, де й оформляють свою особову справу.

Слід наголосити, що з 6 лютого до 19 березня відбувається реєстрація на зовнішнє незалежне оцінювання. У ході її проведення абітурієнти мають визначитись, у який вищий військовий навчальний заклад та на які спеціальності вони хочуть вступати, тобто оцінювання з яких предметів вони мають пройти. За результатами ЗНО складається рейтинговий список із його балів та атестата. Все просто: чим вищі бали — тим більший шанс стати курсантом військового вишу.

Після оголошення результатів ЗНО у військових навчальних закладах проводяться прийом документів, вступні іспити чи конкурсний відбір. Вступники проходять медичний огляд, складають фізичну підготовку і проходять психологічне обстеження.

Усім випускникам шкіл, котрі мріють стати офіцерами та вирішили вступити до вищих військових навчальних закладів України, бажаємо удачі!

Підготував Ярослав МЕЛЬНИЧУК

Заслужений працівник культури України Зоя Ружин завітала до наших захисників. Грудень 2017 року

«МИСТЕЦЬКИЙ СПЕЦНАЗ» ВІДКРИВАЄ МЕШКАНЦЯМ ДОНБАСУ УКРАЇНУ

УСВІДОМЛЮЮЧИ НЕБЕЗПЕКУ АГРЕСИВНОГО НАСТУПУ «РУСКОГО МІРА», ПОНАД СТО УКРАЇНСЬКИХ МИТЦІВ, НАРОДНИХ, ЗАСЛУЖЕНИХ АРТИСТІВ ТА КУЛЬТУРНИХ ДІЯЧІВ УКРАЇНИ ОБ'ЄДНАЛИСЯ У МИСТЕЦЬКО-ВОЛОНТЕРСЬКИЙ РУХ

Вони жартома шмагають бійців вербовими різками, перев'язують їх рушниками та пригощають традиційними українськими смаколиками — усе, аби хоч на кілька годин створити родинну атмосферу та сімейний затишок. Очільником та організатором «Мистецького спецназу» є заслужений діяч культури України, берегиня українських традицій, авторка десяти поетичних збірок та текстів понад 200 пісень (однією з яких уже два роки поспіль відкривають військовий парад до Дня незалежності України), тендітна, але відважна Зоя Ружин.

Про свої поїздки на Схід вона розповіла читачам «Народної армії»

— Як сталося, що жінці, та ще й представниці культури випало очолити «спецназ»?

— Моя співпраця з військовими розпочалася за багато років перед війною з Росією. З дитинства я була знайома з легендарним розвідником років Другої світової війни та видатним педагогом Євгеном Березняком — «майором Вихором». Завдяки йому я тривалий час працювала з музичним гуртом Головного управління військової розвідки «Оберіг», а також зі Заслуженим академічним ансамблем пісні і танцю ЗС України, який очолює композитор, заслужений діяч мистецтв України Дмитро Антонюк. З ним ми написали пісню «Материнський оберіг».

Тож коли навесні 2014-го перша хвиля мобілізованих українських воїнів готувалася вирушати з навчального центру «Десна» на Схід країни, ми приїхали їх підтримати. Виступали просто на плацу перед майже тисячею військовослужбовців. Ми вклонилися їм доземно з короваєм. Хотілося, щоб кожен разом зі шматочком сакрального хліба взяв нашої любові та віри. Не забуду, як дітки дарували воїнам виготовлені власноруч обереги: жовто-сині браслети й стрічки. Тоді один боєць зупинився перед автобусом, повернувся до дівчинки взяти стрічку й присів перед нею на коліно. Попросив просто обійняти його, адже перед відправленням на фронт так і не встиг попрощатися зі своє донею. Дівчинка обійняла незнайомця й попросила його берегти себе. Я не змогла стримати сліз.

Після цього виникла ідея створити більшу організацію, аби підтримувати наших захисників. Так до «Мистецького спецназу» долучилися понад сто українських артистів, зокрема герой України Анатолій Паламаренко, народні артисти України Олесь Харченко, Наталя Шелепницька, Галина Яблонська, Раїса Недашківська, Олена Кулик, а також ансамбль «Дніпро» — художній керівник Любомир Матейко, — гурт «Козацькі забави» на чолі з народним артистом України Андрієм Вересом, дитячий ансамбль «Ладоньки» — керівник Світлана Садовенко, та багато інших митців-патріотів. За роки війни ми стали добрими друзями з багатьма військовими частинами.

— На Донбас ви привозите ще й українські народні традиції, роздаєте короваї, обереги. Яке враження справляє ваша творчість на місцевих жителів?

— Ніколи не забуду виступ в одному з міст Сходу України. Зустріли нас не гостинно. Повен зал молоді, більшість, звісно, російськомовних… А в нас традиція починати й закінчувати концерт словами: «Слава Україні!» Коли я це промовила на початку виступу, ніхто не відповів, у залі панувала тиша і чулося поодиноке: «Хі-хі». Та коли виступили віртуози української пісні, коли ми показали багатство й красу української культури, а у фіналі всіх пригостили короваєм, настрій публіки кардинально змінився. І на мій заклик: «Слава Україні!» — весь зал відповів хором: «Героям слава!» Як бачите, з молоддю треба працювати. Такий результат ми мали лише за півтори години роботи, тож уявіть, чого досягла російська пропаганда своїми телеканалами, на яких роками промивала мізки українцям, позбавляючи їх власної культури, історії та зрештою ідентифікації себе в житті. Регіон Сходу України потребує стабільної інформаційної підтримки!

До речі, на Донбас я вожу й колекцію хусток, близько 300 видів, Людмили Грабовенко «Материнська хустка». Спочатку реакція зазвичай одна: «Кому це потрібно?» Але потім пригадується рідна бабуся, тітка чи мама. Не раз бачу, як кремезні чоловіки потайки змахують сльозу після концерту, задумливо вдивляючись у національний орнамент.

— На світлинах із ваших поїздок часто бачу, що сцену прикрашено українськими рушниками…

— Ці рушники з моєї колекції, де представлено орнаменти різних регіонів України, а найголовніший експонат — «Рушник національної єдності України». Його вишивала вся Україна. Ідейники та зберігачі рушника Микола й Тамара Степаненки возили його 24 областями України й навіть до АР Крим, де жінки вишивали на ньому один спільний візерунок. Коли ми вперше проводжали батальйон «Донбас» на передову, кожен боєць перед автобусом ставав на коліно й цілував той рушник. Нам подаровано його копію.

Надзвичайно захоплює людей виставка Олександра Охапкіна «Хатня ікона». Він відродив прадавню традицію українців зображувати святі лики у вишиванках.

Ми даруємо хлопцям освячені ікони, зокрема Георгія Переможця, очільника небесного війська Архистратига Михаїла, які зміцнюють і підтримують дух воїна перед кожним виїздом до району АТО.

Нещодавно з жінками-мироносицями привозили в районі АТО ікону святої великомучениці Варвари, яку освятив Патріарх Філарет і яка захищає бійців від наглої смерті. Передали хлопцям хусточки, освячені на її мощах. На свята веземо освячені яблука, паски, мед, кутю, а без традиційних українських страв — вареників, вергунів, дерунів — не обходиться жоден наш приїзд.

— Хто готує ці страви для бійців, адже їх потрібна величезна кількість?

— Мені щастить на хороших людей. До нашого «спецназу» долучаються люди із селищних і міських рад, зокрема жінки Тетіївської — голова Наталія Троянська — та Драбівської — голова Володимир Дзега — райрад, з ансамблів «Цокотухи», «Свашечки», «Червоні маки». Вони вигадують надзвичайні страви для бійців. Одного разу на передову ми привезли 1500 пиріжків, кілька відер олів'є, зраз, вареників на пару тощо. Стабільно підтримує нашу діяльність «Київський професійний коледж з посиленою військовою та фізичною підготовкою» — директор Василь Петрович. На Вербну неділю ми згідно з традицією жартома били солдатів вербовими різками. Хочеться створити для хлопців домашній затишок, огорнути материнською турботою й любов'ю, полегшити їхні будні та розважити їх.

> *«Я відчула в собі покликання — допомогти українцям повернутися до своїх першоджерел через рідне поетичне слово. Упевнена, що основним чинником цілісності держави є панування української мови»*

— Не можу не запитати про вашу збірку речитативів для військових. Ваші «Україна є! Україна буде!», «Народ і армія єдині!» знає чи не вся країна. Ви є автором слів, з яких починається грандіозне військове дійство в День незалежності України. Як прийшло натхнення до такої творчості?

— Ідея написати речитативи для допризовної молоді Збройних Сил за зразком вишколу воїнів у арміях світу належить Олександрові Мельнику — нині полковнику запасу ЗСУ. Коли 1998 року я розпочала з ним співпрацю й він почув мої гасла, то стало зрозуміло, що короткі речитативи об'єднують, піднімають військовий дух. Вийшла збірка «Дорога моя земля», за яку військове відомство удостоїло мене літературної премії імені Богдана Хмельницького. Тоді за наказом Міністра оборони речитативи було впроваджено спочатку в підрозділи аеромобільних бригад Житомира та Миколаєва, потім й інших. Я відчула в собі покликання — допомогти українцям повернутися до своїх першоджерел через рідне поетичне слово.

Упевнена, що основним чинником цілісності держави, її могутності є панування української мови. А ще ми маємо унікальні культурні та історичні скарби, але багато хто з українців навіть не чув про них.

Розмовляла Ольга МОСЬОНДЗ

«ПОКИ ЛІКУВАЛАСЯ ВІД ТРАВМИ, СТАЛА НЕПОГАНИМ КОНДИТЕРОМ»

БРОНЗОВА ПРИЗЕРКА ЛОНДОНСЬКОЇ ОЛІМПІАДИ-2012 СТАРШИНА АННА РИЖИКОВА ПІСЛЯ ПІВТОРАРІЧНОЇ ПАУЗИ ПОВЕРТАЄТЬСЯ В СПОРТ

Уперше після травмування армійська легкоатлетка виступила на торішньому чемпіонаті України. На той час жодних серйозних завдань перед спортсменкою не стояло. Проте справжнім поверненням Анни у великий спорт можна вважати Всеукраїнські змагання з легкої атлетики, які відбулися в Києві на початку цього року. Тут Рижикова здобула перемогу на дистанції 400 метрів і стала другою на дистанції 200 метрів

Бронзова призерка Олімпійських ігор з легкої атлетики старшина Анна Рижикова розповіла читачам «Народної армії» про амбітні плани після півторарічного відновлення.

— Ви півтора року пропустили у зв'язку з травмуванням. Як вам удалося підтримувати себе у формі?

— Так сталося, що влітку 2016-го в мене була травма коліна, що завадило тоді поїхати на Олімпійські ігри, хоча я мала ліцензію. Тепер у мене все гаразд. Але тоді довго шукала реабілітаційний центр і знайшла його в Харкові, де для спортсменів створено найкращі умови, чим я була приємно здивована. У тому закладі сказали, що для того, щоб вилікувати травму, потрібно повністю припинити тренування, а потім помалу починати відновлюватися, нікуди не поспішаючи. Тому лікування зайняло тривалий час. Але тепер я добре почуваюся й наразі готуюсь до чемпіонату України-2018 із легкої атлетики в приміщенні.

— Скучили за біговою доріжкою?

— Дуже скучала за бігом. Спершу було важко без нього, бо звикла жити в спорті, не вистачало поїздок на збори, змагань, тренувань. Довелося на певний період змінити своє життя. Давно хотілося спробувати свої сили в кондитерській справі. Кілька місяців відвідувала різноманітні майстер-класи, курси кондитерів. Тепер у мене добре виходить випічка й торти. Приємно, що моїм близьким подобаються мої кулінарні витвори. Можу приймати замовлення (*сміється*). На деякий час це мене рятувало й відволікало, поки знову не повернулася в спорт.

— Ще минулого року на чемпіонаті України ви пробігли 200 метрів. Однак повноцінне повернення відбулося лише тепер?

— Тепер уже працюємо на всі сто відсотків. Улітку це був експромт: ми буквально за місяць підготувалися. Тоді я нікуди не проходила відбір, тож амбітних завдань переді мною не стояло. Потрібно було лише вийти й пробігти. Але до цьогорічних Всеукраїнських змагань з легкої атлетики я вже готувалася серйозно, тому виступила гідно. Дуже сподобався манеж у Києві, я тут уперше: чудові віражі, так світло, красиво. Бігти було в кайф, адже скучила за бігом! Через тривалу паузу в змаганнях у мене не було хорошого результату, тому на закордонні турніри мене поки що не кличуть. Отже, усе залежить від мене: якщо покажу високий результат, можливо, виступатиму й на міжнародних стартах.

«У Лондоні ми були дуже заряджені на успіх. Ми буквально вигризали кожну секунду й кожен метр»

— Упевнена, що вам це вдасться, адже в спорт ви повернулись красиво — перемогою в бігу на 400 метрів і стали другою на дистанції 200 метрів…

— На цих змаганнях я вже почувалася впевнено. Якщо на торішній старт виходила з тривогою, то зараз можу сказати, що забула про травму й готова до відбору на чемпіонат світу.

— Де ви тренуєтеся?

— У Дніпрі, бо там живу. До кінця осені там і тренувалася, аж поки температура повітря не впала до +5. Тоді вже дійсно стало прохолодно, боялася застудитись. Потім нам удалося поїхати на невеличкий збір у Туреччину.

— Як щодо командного чемпіонату світу в приміщенні, який проходитиме у Великій Британії з 1-го по 4 березня? Чи є наміри поборотися за медаль?

— Звісно! Я готуюся на особистий вид 400 метрів, це першочергова мета. А влітку вже планую бігти 400 метрів із бар'єрами.

— Яка медаль для вас найважливіша?

— «Бронза» чемпіонату Європи 2012 року в Гельсінкі, де на дистанції 400 метрів із бар'єрами встановила особистий рекорд 54,35 секунди. А нещодавно надійшла новина, що російську команду, яка здобула бронзову нагороду на Олімпійських іграх у Лондоні 2012 року, дискваліфікували, і нагорода стала нашою. Поки що медалі не отримала, але думаю, можливо, скоро це станеться, тому подумаю, яка медаль для мене буде дорожчою (*сміється*). Чесно кажучи, справа давня, і моє життя після цих новин одразу не змінилося. Приємно, звісно, отримати медаль, але зараз мої думки більше займає підготовка до нового сезону. Не хочеться наживатися на чужих

Старшина Анна Рижикова

неприємностях, але, вважаю, що ця медаль заслужена. Дуже добре пам'ятаю свої відчуття в Лондоні: ми були дуже заряджені на успіх, на хороший результат. Ми буквально вигризали кожну секунду й кожен метр.

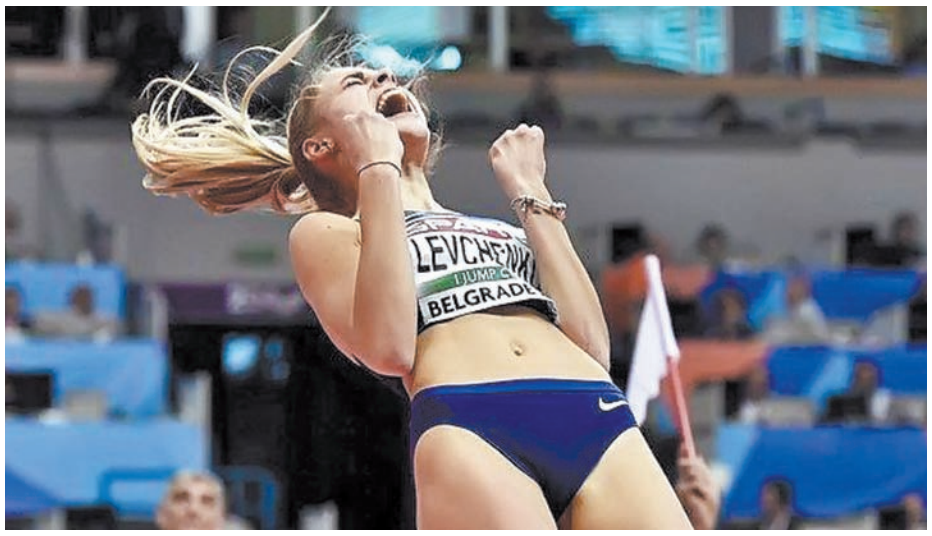
— Ви часто проводите майстер-класи для дітей. Розкажіть про це.

— У нас у Дніпрі Федерація легкої атлетики дуже активно намагається популяризувати й прищеплювати дітям любов до спорту. Я також беру активну участь у цьому. Приємно здивувалась обізнаністю дітей у спорті: вони ставили безліч запитань. Якщо раніше вважали, що молодь і діти нічим не цікавляться, то нині багато дітей віком 12–14 років займаються спортом у різних секціях. Думаю, їх стимулює, коли спортсмени приходять і проводять такі заняття.

— Ваш секрет успіху: як тримати себе в гарній фізичній формі?

— Секрет простий. Усі знають, але не кожен його виконує. Регулярні тренування й здорове харчування — ось що важливо для спортсмена.

Катерина КЛИМЧЕНКО

Юлія Левченко

ЮЛІЯ ЛЕВЧЕНКО ЗДОБУЛА ПЕРШУ ЦЬОГОРІЧНУ ПЕРЕМОГУ НА МІЖНАРОДНИХ ЗМАГАННЯХ

На цьогорічних змаганнях зі стрибків у висоту в німецькому Котбусі армійська спортсменка старший солдат Юлія Левченко була фавориткою змагань. Вона підтверджувала цей статус із перших стрибків, адже всі висоти долала з першої спроби.

Перемогу спортсменка здобула на висоті 1,97 м, що дорівнює її особистому рекорду в приміщенні, який до того ж є молодіжним рекордом України в приміщенні. Його Юлія встановила в Києві на Всеукраїнських змаганнях з легкої атлетики «Різдвяні старти». Тоді висота підкорилася їй із третьої спроби, а цього разу Юлія подолала її вже з першої.

Опісля українка спробувала себе на висоті два метри. І хоча спроби були досить вдалими, виконати завдання, на жаль, їй не вдалося.

Нагадаємо, що просто неба особистий рекорд Юлії Левченко становить 2,01 м. Саме із цим результатом минулого року вона виграла срібну медаль чемпіонату світу в Лондоні.

Інформація про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності нерухомого військового майна, яке знаходиться на балансі й обліковується в КЕВ м. Харків

№ п/п	Найменування об'єкта оцінки, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Орієнтовна дата оцінки	Мета проведення оцінки
1.	Частина нежитлового приміщення будівлі № 40 нерухомого військового майна загальною площею 18,0 кв.м за адресою: м. Харків, вул. Культури, 5, в/м № 9, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою продовження терміну дії договору оренди

Відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, по кожному об'єкту оцінки окремо претенденти на участь у конкурсах подають до КЕВ м. Харків конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копії сертифіката суб'єкта про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція претендента подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт, якщо він не визначений в інформації про проведення конкурсу; умови розрахунків (відстрочки платежів).

У випадку, якщо два або більше учасників конкурсу отримають однакову кількість балів, комісія для визначення переможця конкурсу враховує додаткові критерії, до яких належать: досвід учасника конкурсу з оцінки подібного майна; кількість та якість виконаних учасником конкурсу договорів на проведення оцінки майна, укладених з орендодавцями.

Конкурс відбудеться у КЕВ м. Харків за адресою: м. Харків, вул. Пушкінська, 61, об 11.00 через 14 днів після опублікування цієї інформації.

Тел. для довідок: (057) 700-44-63

***

Інформація про конкурсні відбори суб'єктів оціночної діяльності майна, що знаходиться на балансі Квартирно-експлуатаційного відділу м. Вінниця

№ пп	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Частина нежитлового приміщення, будівлі №19 в/м № 10	5	м. Вінниця, вул. Князів Коріатовичів, 185	Фактична дата
2	Нежитлові приміщення №№ 7-20, будівлі № 592, в/м № 1	105,04	м. Вінниця, вул. Стрілецька, 20	Фактична дата

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурси: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Вінниця, адреса: 21001, м. Вінниця, вул. Стрілецька, 87.

Основні умови конкурсів:

У конкурсах беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікати суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями у межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурси

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Вінниця, за адресою: 21001, м. Вінниця, вул. Стрілецька, 87.

Телефон для довідок: (0432) 27-83-98

Для участі в конкурсах учасники подають на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (за формою, встановленою наказом МОУ № 156 від 06.05.15 р.); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозицію щодо вартості та строків виконання робіт з оцінки, умов розрахунків (відстрочки платежів).

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки

Найменування об'єкта оцінки, балансоутримувачем якого визначено військову частину А 2798, для укладання договору оренди нерухомого військового майна, що знаходиться на балансі військової частини А 2798

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлове приміщення (1-4) в будівлі інв. № 19 (магазин), в/м № 61	41,00	35024, Рівненська область, Рівненський район, с. Велика Любаша	28.02.2018 року

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне, адреса: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8.

Основні умови конкурсу

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 09.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Рівне за адресою: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8.

Телефон для довідок: (0362) 63–00-57

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

Національна академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (м. Львів) оголошує конкурс на заміщення вакантних посад науково-педагогічних працівників Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного

На посади осіб офіцерського складу:

начальник кафедри тактики факультету бойового застосування військ, ШПК — «полковник», посадовий оклад 1560–1720 грн;

старший викладач кафедри тактики факультету бойового застосування військ, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн;

викладач кафедри тактики факультету бойового застосування військ, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

старший викладач кафедри вогневої підготовки факультету бойового застосування військ, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн;

викладач кафедри вогневої підготовки факультету бойового застосування військ, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

викладач кафедри тактико-спеціальних дисциплін факультету бойового застосування військ, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

викладач кафедри автомобілів та автомобільного господарства факультету бойового застосування військ, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

викладач кафедри комплексів та приладів артилерійської розвідки факультету ракетних військ і артилерії, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

викладач кафедри ракетних військ і артилерії факультету ракетних військ і артилерії, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

викладач кафедри ракетно-артилерійського озброєння факультету ракетних військ і артилерії, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

начальник інституту морально-психологічного забезпечення, ШПК — «полковник», посадовий оклад 1600–1800 грн;

заступник начальника інституту морально-психологічного забезпечення з навчальної та наукової роботи — начальник навчальної частини, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 1552–1746 грн;

викладач кафедри морально-психологічного забезпечення діяльності військ інституту морально-психологічного забезпечення, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

заступник начальника факультету підготовки спеціалістів бойового (оперативного) забезпечення з навчальної та наукової роботи — начальник навчальної частини, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 1590–1688 грн;

викладач кафедри інженерних спеціальних дисциплін факультету підготовки спеціалістів бойового (оперативного) забезпечення, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

заступник начальника кафедри тактики підрозділів бойового (оперативного) забезпечення факультету підготовки спеціалістів бойового (оперативного) забезпечення, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 1513–1668 грн;

викладач кафедри тактики підрозділів бойового (оперативного) забезпечення факультету підготовки спеціалістів бойового (оперативного) забезпечення, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

викладач кафедри інженерної техніки факультету підготовки спеціалістів бойового (оперативного) забезпечення, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

викладач кафедри іноземних мов та військового перекладу, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

викладач кафедри фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки і спорту, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн;

заступник начальника кафедри управління повсякденною діяльністю військ та тилового забезпечення, ШПК — «підполковник юстиції», посадовий оклад 1513–1668 грн;

викладач кафедри управління повсякденною діяльністю військ та тилового забезпечення, ШПК — «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

Кваліфікаційні вимоги до кандидатів на посади

На посаду начальника інституту морально-психологічного забезпечення — особи, які мають науковий ступінь, вчене (почесне) звання, вислугу років на військовій службі на посадах наукових або науково-педагогічних працівників не менше десяти років, оперативно-тактичний рівень військової освіти, або особи, які мають досвід проходження військової служби на посадах керівного складу в органах військового управління (не менше п'яти років) та оперативно-тактичний рівень військової освіти.

На посаду заступника начальника інституту з навчальної та наукової роботи — начальника навчальної частини — особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-тактичний рівень військової освіти, науковий (освітньо-науковий) ступінь (за профілем діяльності), вчене звання професора (доцента, старшого наукового співробітника, старшого дослідника), стаж науково-педагогічної (наукової) роботи не менше п'яти років.

На посаду заступника начальника факультету з навчальної та наукової роботи — начальника навчальної частини — особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-тактичний рівень військової освіти, науковий (освітньо-науковий) ступінь (за профілем діяльності), вчене звання професора (доцента, старшого наукового співробітника, старшого дослідника), стаж науково-педагогічної (наукової) роботи не менше п'яти років.

На посаду начальника кафедри — особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-тактичний рівень військової освіти, науковий (освітньо-науковий) ступінь, вчене звання професора (доцента, старшого наукового співробітника, старшого дослідника), стаж науково-педагогічної (наукової) роботи не менше п'яти років, а також досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах).

На посаду заступника начальника кафедри — особи, які мають науковий (освітньо-науковий) ступінь, вчене звання професора (доцента, старшого наукового співробітника, старшого дослідника), стаж науково-педагогічної (наукової) роботи не менше п'яти років, а також досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах).

На посаду старшого викладача — особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр», досвід участі у бойових діях, або особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр», досвід військової служби на посадах за фахом.

На посаду викладача — особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр», досвід участі у бойових діях, або особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр», досвід військової служби на посадах за фахом.

Для участі в конкурсі подаються наступні документи:

рапорт; автобіографія; копії документів про освіту, кваліфікацію, науковий ступінь, вчене звання; службова та медична характеристики; копія службової картки; довідка про проходження військової служби; копія посвідчення учасника бойових дій (за наявності); письмова згода на збір та обробку персональних даних, список наукових праць (винаходів).

Термін подання документів — 03.03.2018

Довідкова інформація за телефоном: (032) 258-44-96, 258-44-48

Документи подавати за адресою: 79012, м. Львів-12, вул. Героїв Майдану, 32.

***

В Інституті Військово-Морських Сил Національного університету «Одеська морська академія» оголошений конкурс на заміщення вакантних посад науково-педагогічних працівників. Для участі в конкурсі особи, які бажають взяти в ньому участь, подають до конкурсної комісії:

військовослужбовці — рапорт про участь у конкурсі, автобіографію, копії документів про вищу освіту, службову та медичну характеристики, завірену копію службової картки, довідку про проходження військової служби, письмову згоду на збір та обробку персональних даних;

цивільні особи — заяву про участь у конкурсі, автобіографію, копії документів про вищу освіту, копію трудової книжки, характеристику з місця роботи, копію паспорта, письмову згоду на збір та обробку персональних даних.

Копії документів про науковий ступінь, вчене (почесне) звання, список наукових праць (винаходів), а також документи, що підтверджують підвищення кваліфікації протягом останніх п'яти років (дипломи, сертифікати, свідоцтва), надаються кандидатами за наявності.

Особи, які проходять військову службу (працюють) у ВВНЗ, ВНП ВНЗ, у якому проводиться конкурс, подають рапорт (заяву), автобіографію, службову характеристику, список наукових праць (винаходів) та звіт про науково-педагогічну (наукову) діяльність.

№ з/п	Найменування посади	Штатно-посадова категорія	Посад. оклад (грн)	Освітньо-кваліфікаційний рівень, наявність наукового ступеня (вченого звання)
1	Начальник кафедри соціально-гуманітарних та загальновійськових дисциплін	полковник	1560–1720	Офіцери, які мають науковий ступінь та/або вчене (почесне) звання за відповідною або спорідненою спеціальністю; стаж науково-педагогічної та/або досвід проходження військової служби на посадах керівного складу в органах військового управління (не менше п'яти років)

Строк подання документів для участі в конкурсі кандидатами на заміщення вакантних посад — 30 днів з дня опублікування оголошення про конкурс.

***

Національна академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (м. Львів) оголошує конкурс на заміщення вакантних посад педагогічних працівників Військового коледжу сержантського складу Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного

На посади осіб офіцерського складу:

заступник начальника циклової комісії автомобільної техніки відділення підготовки Військового коледжу сержантського складу, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 1019–1076 грн;

викладач циклової комісії автомобільної техніки відділення підготовки Військового коледжу сержантського складу, ШПК — «майор», посадовий оклад 890–1000 грн;

старший викладач циклової комісії інженерного та електротехнічного забезпечення відділення підготовки Військового коледжу сержантського складу, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 950–1030 грн;

старший викладач циклової комісії цивільної безпеки відділення підготовки Військового коледжу сержантського складу, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 950–1030 грн;

старший викладач циклової комісії із загальновійськових дисциплін відділення підготовки Військового коледжу сержантського складу, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 950–1030 грн;

викладач циклової комісії із загальновійськових дисциплін відділення підготовки Військового коледжу сержантського складу, ШПК — «майор», посадовий оклад 890–1000 грн;

старший викладач циклової комісії музичного мистецтва відділення підготовки Військового коледжу сержантського складу, ШПК — «підполковник», посадовий оклад 950–1030 грн;

викладач циклової комісії музичного мистецтва відділення підготовки Військового коледжу сержантського складу, ШПК — «майор», посадовий оклад 890–1000 грн.

Кваліфікаційні вимоги до кандидатів на посади:

особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр», досвід військової служби на посадах за фахом.

Для участі в конкурсі подаються наступні документи:

рапорт; автобіографія; копії документів про освіту, кваліфікацію, науковий ступінь, вчене звання; службова та медична характеристики; копія службової картки; довідка про проходження військової служби; копія посвідчення учасника бойових дій (за наявності); письмова згода на збір та обробку персональних даних.

Термін подання документів — до 03.03.2018

Довідкова інформація за телефоном: (032) 258-44-96, 258-44-48

Документи подавати за адресою: 79012 м. Львів-12, вул. Героїв Майдану, 32.

***

Українська військово-медична академія оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

1. Старший викладач кафедри організації медичного забезпечення ЗС факультету підготовки військових лікарів, ШПК «підполковник медичної служби», посадовий оклад 1380–1460 грн.

2. Старший викладач кафедри військової загальної практики — сімейної медицини факультету підготовки військових лікарів, ШПК «підполковник медичної служби», посадовий оклад 1380–1460 грн.

3. Доцент кафедри військово-профілактичної медицини факультету підготовки військових лікарів, ШПК «підполковник медичної служби», посадовий оклад 1400–1500 грн.

4. Викладач кафедри військової хірургії факультету перепідготовки та підвищення кваліфікації, ШПК «майор медичної служби», посадовий оклад 1180–1250 грн.

5. Старший викладач кафедри анестезіології та реаніматології факультету перепідготовки та підвищення кваліфікації, ШПК «підполковник медичної служби», посадовий оклад 1380–1460 грн.

6. Старший викладач кафедри авіаційної, морської медицини та психофізіології факультету перепідготовки та підвищення кваліфікації, ШПК «підполковник медичної служби», посадовий оклад 1380–1460 грн.

Умови конкурсу

1.На посаду доцента кафедри:

особи офіцерського складу, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) або науковий ступінь зі стажем військової служби на посадах науково-педагогічних працівників не менше 5 років.

2. На посаду старшого викладача кафедри:

особи офіцерського складу, які мають ступінь вищої освіти «магістр» та стаж військової служби на відповідних посадах за фахом, або які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) або науковий ступінь, або викладач без наявності наукового ступеня, вченого звання, який має стаж військової служби на посадах науково-педагогічних працівників не менше 5 років та видані методичні посібники, наукові праці.

3. На посаду викладача кафедри:

особи офіцерського складу, які мають досвід роботи на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр».

ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ!

6 лютого відзначив 70-річчя

СОРОКА Михайло Михайлович,

Заслужений журналіст України, голова правління Київської організації Національної спілки журналістів України.

Михайло Михайлович у журналістиці з 1966 року. У цій професії він пройшов шлях від літпрацівника районної газети до головного редактора «Урядового кур'єра» й заступника генерального директора Укрінформу. У його творчому доробку чимало публіцистичних книжок. Також він є автором журнальних, газетних публікацій і творів, що ввійшли в альманахи й художньо-публіцистичні збірки.

Нині Михайло Михайлович — керівник Київської організації Національної спілки журналістів України та активний громадський діяч.

Колектив газети «Народна армія» вітає Вас із ювілеєм та бажає міцного здоров'я, родинного затишку, тепла сердець усіх, хто Вас оточує, і, звісно, подальших творчих успіхів!

ВІТАЄМО!

9 лютого відзначить 50-річчя

ШАЙВОЛОДЯН Шаген Рафікович,

начальник навчального центру ВМС ЗСУ, капітан першого рангу.

Понад 33 роки Ви присвятили службі в Збройних Силах України. Бажаємо в подальшому успіхів, міцного флотського здоров'я, сімейного щастя і благополуччя, миру і добробуту, віри у світле майбутнє. Нехай життя буде яскравим та радісним, і завжди — сім футів під кілем!

Колектив військової частини

Дата проведення конкурсу — з 08.02.2018 до 09.03.2018 р., термін подання документів — до 09.03.2018 р.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи (матеріали):

рапорт по команді; автобіографія; завірені копії документів про освіту та кваліфікацію; службова характеристика; службова картка; довідка про придатність до військової служби; довідка про проходження військової служби; копії документів про науковий ступінь, вчене звання, список наукових праць (винаходів).

Документи надсилаються на адресу: 01015, м. Київ, вул. Московська, 45/1, начальнику Української військово-медичної академії.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки

Найменування об'єкта оцінки, балансоутримувачем якого визначено військову частину А 2798, для продовження терміну дії договору оренди нерухомого військового майна, що знаходиться на балансі військової частини А 2798

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв. м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлове приміщення (частина даху) будівлі інв. № 36 (спортзал),в/м № 45	20,00	35325, Рівненська область, Рівненський район, с. Дуби	28.02.2018 року

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне, адреса: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8.

Основні умови конкурсу

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 09.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Рівне, за адресою: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8.

Телефон для довідок: (0362) 63-00-57

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

Інформація про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності майна, що знаходиться на балансі Квартирно-експлуатаційного відділу м. Львова, для визначення ринкової вартості для укладення договорів оренди

№ пп	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв. м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Частина нежитлового приміщення №2 на 1-му поверсі буд. №1 (казарма) в/м № 7 для розміщення кавового апарата	2,00	м. Львів, вул. Городоцька, 40	Фактична дата
2	Частина нежитлового приміщення №2 на 1-му поверсі буд. №52 (адміністративна будівля) в/м № 7 для розміщення кавового апарата	2,00	м. Львів, вул. Городоцька, 40	Фактична дата

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Основні умови конкурсу

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності й у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Львова за адресою: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Телефон для довідок: (032) 255-74-80

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних із виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

За результатами конкурсу, що відбувся 01 лютого 2018 року, переможцями визначено:

По об'єкту оцінки № 1: нежитлові приміщення першого поверху будівлі інв. № 2 площею 105,3 кв. м в/м № 105 за адресою: м. Львів, пл. Соборна, 5 — ФОП Савицького Д.К.

По об'єкту оцінки № 2: нежитлові приміщення площею 46,06 кв. м. у будівлі інв. № 21 в/м № 6 за адресою: Львівська обл., с. Липники (с. Солонка) Пустомитівського р-ну для розміщення магазину — ПП «Експерт-МАШ».

По об'єкту оцінки № 3: нежитлові приміщення площею 1284,6 кв. м у будівлі інв. № 36 (сховища для техніки) в/м № 15 за адресою: Львівська обл., м. Кам'янка-Бузька, вул. Шевченка, 40, для розміщення та зберігання автомобілів — ПП «Експерт-МАШ».

По об'єкту оцінки № 4: нежитлове приміщення № 15 площею 65,7 кв. м на технічному поверсі будівлі інв. № 89 (сховища для техніки) в/м № 288 за адресою: м. Львів, вул. Луганська, 3, для розміщення роздягальні для працівників (інше використання майна) — ПП «Леда».

По об'єкту оцінки № 5: нежитлові приміщення №№ 7, 8, 9 площею 97,2 кв. м у будівлі інв. № 1 (свинарник) в/м № 47 за адресою: Львівська обл., Радехівсьий р-н, с. Немилів, вул. Радехівська, для розміщення суб'єктів господарювання, що надають послуги із утримання домашніх тварин — ПП «Леда».

Людмила служить радіотелеграфістом, її звання — молодший сержант. У війську вже майже чотири роки. Військовий однострій одягнула з початком російської агресії.

Зараз чарівна зв'язківець служить в районі проведення антитерористичної операції.

На рідній Київщині на неї чекають батьки, а також молодші дві сестри та два братики.

Євгеній СИЛКІН

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ!

У САМБІР ДО СВЯТОГО ВАЛЕНТИНА

ПРО ВАЛЕНТИНІВ ДЕНЬ ЧУЛИ ВСІ. АЛЕ МАЛО ХТО ЗНАЄ, ЩО МОЩІ СВЯТОГО, ЯКИЙ ПОПЛАТИВСЯ ЖИТТЯМ ЗА ТАЄМНІ ВІНЧАННЯ, ЗБЕРІГАЮТЬ У НАС В УКРАЇНІ

У невеличкому містечку Самборі на Львівщині в старовинній церкві Різдва Пресвятої Богородиці третє століття поспіль зберігають мощі святого Валентина. Так-так, того самого, чий день ми святкуємо 14 лютого

Мощі святого зберігають у скляному саркофазі з 1759 року. А у Ватикані й нині існують документи, у яких сказано, що Валентин був покровителем Перемишльсько-Самбірської єпархії. Це й стало поштовхом до того, що у XVIII столітті передали мощі святого на ту землю, де він був покровителем. Найцікавіше те, що саркофаг залишився абсолютно неушкодженим навіть у часи тотального невір'я.

Історія життя великомученика Валентина складна. 270 року н. е. він став пресвітером у Римі. Займався лікарством, а після того, як імператор Клавдій заборонив своїм воїнам одружуватися, Валентин таємно вінчав закоханих. Невдовзі про це дізнався імператор і за непослух засудив Валентина до страти. Чекати на смерть священика залишили у в'язниці, приставивши до нього наглядача Астерія, щоб той намовляв його зректися своєї віри. Але натомість сталося зовсім протилежне, і невдовзі Валентин охрестив і Астерія, і всю його родину. Річ у тім, що щира молитва Валентина вилікувала від сліпоти незрячу дочку Астерія. Це й змусило тюремного наглядача увірувати в Бога. Тим часом Валентин закохався у свою «пацієнтку», і в день своєї страти, 14 лютого, написав їй листа, загорнувши в нього квітку шафрану…

Що тут історія, а що — легенда, сказати важко. А якщо замислитися, то й навіщо це визначати? Це гарна історія про великомученика, у якого відібрали життя, бо він поєднував закохані серця. Він поєднує їх і досі.

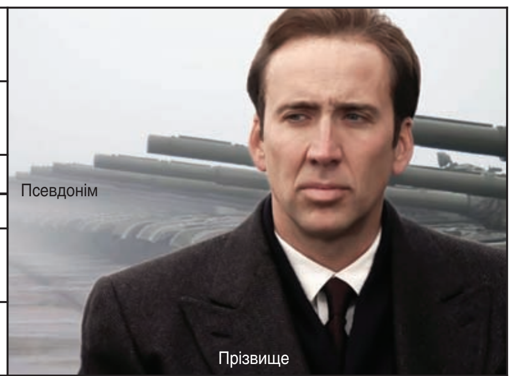

В Самбірській церкві Різдва Пресвятої Богородиці зберігаються мощі святого Валентина

14 лютого відбувається ціле паломництво до мощів святого Валентина з найрізноманітніших куточків України та світу. По допомогу до святого приходять як молоді, так і літні люди, ті, що не мають злагоди та порозуміння в сім'ї. Після молитви до святого зцілюються й хворі на епілепсію. Тож святий Валентин не лише поєднує серця закоханих, а й дарує людям здоров'я.

Наталія КОЗАК

Лісовий птах
Важкий танк
Британський актор
Листяне дерево
Укр. письменник
Річка у Франції
Кухар на кораблі
Абетка
Свобода
Кормова частина палуби
Сорт м'якої шкіри
Терор. орг-ція в Ірландії
Родюче місце у пустелі
Марка літака
Геометричне тіло
Робоча шлюпка
Чоловіче ім'я
Жир рогатої худоби
Псевдонім
Річка у В'єтнамі
Англ. письменник
Популярний клей
Засновник Києва
Голландський художник
Порода собак
Міцна нитка для взуття
Компот із сухофруктів
Польова пташка

Прізвище
Марка літака
Вітчизняний банк
Патруль
Місто в Естонії
Од-ця земельної площі
Вид єдиноборств
Врода
Цінний хутровий звір
Велика ягода
Настінний світильник
Посейдон у римлян
Прізвище

Одногорбий верблюд
Монах-буддист
Міжнар. орг-ція
Несумлінна робота
Різновид затоки
Епоха
Річка в Італії
Твір серйозного змісту
Комаха-паразит
Спів
Швидкий танець
Східна настільна гра
Псевдонім
Річка в Росії
Радіоактивний газ
Важкий танк
Одиниця площі (скор.)
Грошова одиниця Японії
Інфекційна хвороба
Німецький футболіст
Румунська плавчиня
Летюча хребетна тварина
Поема Т.Шевченка
Арабське чол. ім'я
Дугоподібне склепіння
Ворон
Карта
Амер. письменник
Велика кількість дерев
Ріка у Півн. Америці
Марка автомата
Жіноче ім'я
Важкий танк
Чоловіче ім'я
Країна в Африці

Сканворд підготував Олексій ТРИГУБ

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 28965 Замовлення 59649

Ціна вроздріб – договірна

НАРОДНА АРМІЯ

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Руслан ТКАЧУК, Вадим КОВАЛЬОВ

Провідний літературний співробітник — Леонід ГНАТЮК

Адреса редакції:
вул. Московська, 45/1, будівля 33, м. Київ, 01015

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 285-70-12

Передплатний індекс — 68618

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004